

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja I. évf. I. szám 2013. szeptember hónap

Ideje van...

A kőszegi egyházközségi üdülőnkben történt. Az elodázhatatlan fünyírás után jóleső fáradtság telepedett rám. Leheveredtem. Az odakészített könyv helyett - ki tudja miért - a tévé távkapcsolója felé lendült a kezem. A faházakban csak földi antennás készülékeink vannak, így nem dűskáltam a választékban.

Egyszer csak egy gyermekeknek rendezett énekverseny kellős közepébe csöppentem, helyesebben a sorozat döntőjébe. A pazar díszletekkel berendezett „arénát” a sztárokból álló zsűri, énektanárok csoportja és a kíváncsi nagyerőmű ülte körbe. Sorra-másra következtek a jelöltek, vagy inkább áldozatok kellene mondanom? Felnöttes allűrök, smink, ruhaköltemények... A mezőny meglehetősen „egyhangú”, az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz. Félreértés ne essék, ügyesek, látszik, hogy sok készüllet előzte meg a most oly könnyednek látszó produkciót.

Hirtelen 3 kamasz perdül a színpadra. Tetőtől talpig gyerekek, mókáznak, mosolyognak, grimaszolnak. A választott sláger is korukhoz illő, rájuk szabott nóta. Egy szempillantás alatt életet varázsolnak a kulisszák közé, frissességet, derűt. Meghökkenve hallom a versenyt koordináló bemondótól, hogy a három tini az elődöntő során pottyant ki a pályázók közül. Máig boszszant a dolog, pedig csak az történt, ami manap-

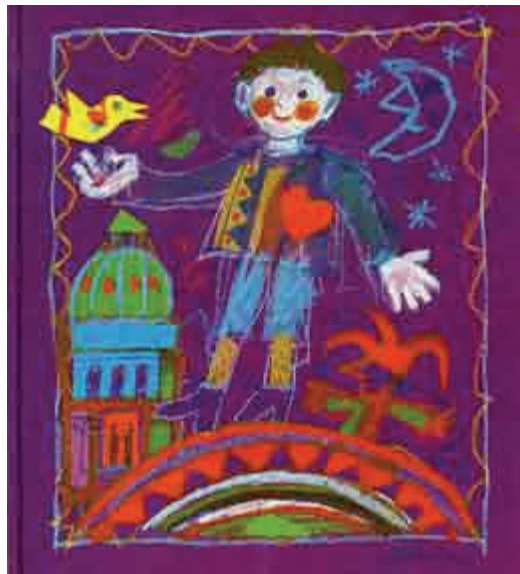
ság trenddé válik. A felnöttek már-már nevetséges igyekezettel szeretnék magukat fiatalnak mutatni, a gyermekeket pedig ugyanakkor koravénna teszik. Amiből minduntalan kiszakadni akar a világ: a rend, Isten teremtett rendje. Annak az elfogadása, hogy ideje van a gyermekkor pajkosságának, az ifjúi hevületnek, a felnőttkor

megfontoltságának és a gyümölcsöt érlelő hajlott kornak is.

Talán többször meg kellene tennünk, amit Szabó Lőrinc oly zseniálisan megénekelt a Lóci óriás lesz című örökszép versében. Le kéne kuporodnunk a pöttömök mellé, fölébe görbedve a Lego halmaznak, vagy ráérősen csatangolni erdőn-mezőn a kiskamasszal, hogy beavasson titkaiba, hogy megértsük félelmeit és vágyait és a felnőtt előrelá-

tásával tudjunk irányt szabni lépteinek – amíg lehet. Akkor lassacskán helyreállna megint minden. Alábbhagyna a görcsös erőlködés, hogy meghazudtoljuk a múló időt és a csemetéinktől sem rabolnánk el legdrágább kincsüket: a gyermekkorukat.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István

Újbor

- Az újbor megforrt - mondta barátom, a Guszti - kimehetnének vasárnap délután...

Ha ezt Guszti tizenöt évvel később mondja, semmi csodálat nem tölt el, de akkor még összevissza tizenöt évet vallhattunk magunkénak, tehát kellő bámulattal néztem férfias barátomra.

- Mehetünk - mondtam ugyanazon a hangon, mintha vasárnap délutánonként általában borkóstolni jártunk volna, holott litániára jártunk, ahol italról szó sem esett.

- Tudsz egy kis szalonnát hozni?

- Természetesen - mondtam, és megjelent előttem kamránk magas gerendázata, ahol egy-két tábla szalonna lógott még, és hirtelen nem jutott eszembe, van-e köztük megkezdett... És a kamrakulcs megszerzése is különféle akadályokkal járt...

Ezek az előzmények azonban minden érdekességüket elvesztették arra a nevezetes vasárnap délutánra, amikor barátommal széles jókedvben poroszkáltunk a szőlőhegy mély agyagpartjai közt felfelé.

Sütött a nap, és aranyos melegében dongva búcsúztatták a nyarat a darazsak. A bokrok közt cinkék vidámkodtak, és mintha a borral együtt az egész őszi világban megérett volna a mámor, úgy tele volt a szívünk a kaland másnapalan örömeivel. Persze volt szalonna és zöldpaprika, puha kenyér és sajt, egyszerűen minden.

Guszti zsebéből egy óriás „sperhakni” fogantyúja lógott ki...

- Ezzel is ki lehet nyitni? - aggályoskodtam még az út elején, mire Guszti olyanformán legyintett, mintha egy cigányprímástól azt kérdeznék, hogy szól-e egyáltalán a hegedűje.

Amikor befordultunk a dűlőútra, Guszti megtorpant.

- Nézd: Dávid! Hát ezzel most mit csináljunk?

Dávid egy rendkívül apró és törékeny kis zsidó fiú volt, aki még az alsóbb osztályosokat is úgy vonzotta könnyű verekedésre, mint az egér a macskát, ezért Dávid az „osztály” védelme alatt állt. Ezenkívül Dávid árva is volt, akihez hozzányúlni egyet jelentett a többrendbeli és alapos agyabugyával. Ha ezekhez még hozzáteszem, hogy Dávid a matematikának fölényes és adakozó tudója volt, körülbelül megmondtam mindent.

- Szervusz, Góliát - mondta Guszti fölényesen. - Mit csinálsz itt?

- Csak úgy kijöttem. A mama is küldött a levegőre. Kicsit köhögök...

- Velünk jössz! - mondta barátom, és szívünkben az atyai érzelmek úgy szétterültek, mint nádban a tűz. Micsoda ostoba kérdés volt, hogy Dáviddal mit csinálunk...

A sperhakni remekül működött. Beosontunk a prэшázba, bezártuk magunk után az ajtót, és összenevettünk, mert a külső világ ragyogása után itt már férfias sejtelem uralkodott.

A pince ajtaját azonban hárman is alig tudtuk felemelni, mert felfelé nyílt, és tölgyfából volt. Lent azután meggyújtottuk a gyertyát, elővettük a bicskákat, neki a szalonnának, és Guszti úgy nézett körül, mint egy vendéglátó kényúr.

- Melyikből parancsoltok...?

És összeütöttük a maszatos poharakat, és a mámor szétterjesztette felettünk végtelen, aranyos szárnyait. Azután magához ölelt bennünket.

Csodálatos délután volt! Bátor és lehetetlen délután, amelyben minden lehetséges lett. Dávid úgy nyakalta a bort, mint egy vincellér, és később kijelentette, hogy Kecskés Gyurkát legközelebb szájon vágja, ha dolgoztatásnál megint erőszakoskodik.

És ez egészen természetes volt, holott Gyurka bármely pillanatban zsebre tehetne volna barátunkat.

Később kissé elszomorodtunk, mert Dávid szeme elkönnyesedett, és elcsukló hangon azt mondta, hogy végeredményben őt mindenki bántja...

Guszti fogai megcsikordultak, és nagy bicskájával olyanféle mozdulatot tett, amelyek után barátunk állítólagos ellenségeinek semmi jövőjük nem lehetett. És talán mondott volna is valamit, de ebben a pillanatban beszéd hangzott felülről, majd kulcs csikorgása...

- Az apám - lehelte Guszti falfehéren -, az apám...! A hordók mögé!

A kulcs még akadozva csikorgott odafenn, de mi már lapultunk, mint a süldönyulak, magunkkal víve férfias uzsonnánk összes maradványait és jeleit. Guszti az égő gyertyát egyszerűen zsebre vágta, azután már csak szívünk dobogása hallatszott. Én mindenesetre úgy éreztem, hogy ezt a dobogást meg kell hallani minden ép fülű embernek.

- Gyere, Béluskám - hallatszott felülről -, gyere, itt megnyugszik az ember.

És dobogtak a léptek lefelé.

- Érdekes, hogy megül itt a gyertyaszag, szinte azt hinné az ember... (- Jaj! - nyögtünk némán.)

- ...de tudod, a pincezárt még az öreg Csampó csinálta, úgy-hogy

még ha ki is nyitná yalaki, becsukni már semmi esetre sem tudja.

Melyikből parancsolsz?

Múlt az idő, és szívünk már csak fél lőerővel kalimpált, mert közben csodálatos dogákat hallottunk. Például azt, hogy „Gusztai áldott jó gyerek”, és „érdekes, a bort nem szereti, pedig mi...”, emlékszel, Béluskám...?”

Későbbi életem folyamán láttam egy-két nagy követ, de akkorát, mint amekkora a szívemről leesett, amikor becsukódott az ajtó, megközelítőleg se.

Pár percig még lapultunk, aztán mocorogni kezdtünk, és Gusztai egy vég nélküli sóhajtás után azt mondta:

- Huh, a betyár mindenségit, de megizzadtam, de most legalább tudjátok, hogy „áldott jó gyerek vagyok, és nem szeretem a bort se”. Van gyufátok?

- Nem jönnek vissza? - rebegte Dávid.

- Béla bácsi pincéjéből...? Igyatok!

És ittunk. Mi történhetik? Legfeljebb újra bevonulunk a hordók mögé...

Így azután a késő alkony őszi párái úsztak már a tőkék között, amikor kart karba fűzve elindultunk hazafelé. Ismét erősek voltunk, és bátrak, ámbár férfiasan szótlanok.

A szőlőhegy keresztnél azonban a megmenekülés hálájával emeltük meg kalapunkat mind a hárman.

- Neked nem lett volna muszáj - mondta Gusztai ellágyulva Dávidnak.

- Annak köszönök, akinek akarok, érted?!

És törekeny kis barátunk úgy fordult szembe Gusztival, hogy az ijedten hátrált.

Ebben a pillanatban egy másik Dávid jutott eszembe és egy másik Góliát. Az a király, aki embernek, költőnek és muzsikusként is szent volt, ennek itt talán messze elődje.

Mert ebben az őszi alkonyatban semmi sem volt lehetetlen.

(1953)

Cirenei Simon imája

Krisztusom!

Nem így terveztem a jövőmet.

Nem akartam veled találkozni.

Nem akartam tudni, hogy ki vagy,
hogy miért gyaláznak és vernek téged.

Mégis feléd sodródtam,
és egyszer csak azon kaptam magam,
hogy az ostorcsapásokból nekem is jut,
keresztet súlya pedig a vállamra nehezedik.

El akartam onnan menni,
hisz semmi keresnivalóm nem volt ott.

Rád néztem, és mintha egy világ nyílt volna meg előttem!

Megláttam keresztedben az emberiség bűnét.

A saját bűneimet is!

Felismertem, hogy szenvedésedet értünk,
a mi bűneinkért vállaltad,
önként, szeretetből!

Most már vágyom arra, hogy melletted lehessenek,
hogy én is hordozhassam keresztedet, ami az enyém is!

Köszönöm, Uram, hogy az élet forgatagában
akaratom ellenére mégis magadhoz vezettél!

Köszönöm, hogy felismerhettem benned az Üdvözítő Istent!

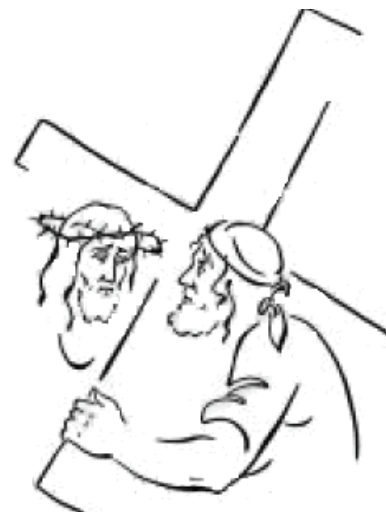
Köszönöm, hogy e találkozás által megváltoztattad az életemet!

Királyom, erősítsd meg lábamat,

acélozd meg akaratomat,

hogy méltó társad lehessen az úton!

Ámen.

Akár rabló is lehet...

Mt 5,8

Ha a véletlen úgy hozza, hogy az erdő mélyén két farkas találkozik, nem fognak nyugtalankodni amiatt, hogy a másik farkas.

Ha ugyanott két ember pillantja meg egymást, valószínűleg arra fognak gondolni, hogy nem rabló-e a másik...

Johann N. Nestroy nyomán

Új evangelizáció eredményesen – de hogyan?

Naponta meg kell térnünk Krisztushoz, hogy elnyerjük a kegyelmet a világ megváltatásához, ami a hit örömétől indítva, általában személyenként, egyesével történik. Fr. C. John McCloskey egyháztörténész írását foglaljuk össze.

Az ősegház az első háromszáz év keresztényüldözései közepette sok ezer keresztény család személyes tanúságtétele hatására terjedt. Nagy Konstantin edictuma után a megélt keresztény eszmények lassacskán átforgalmazták a nyugati világot: megszületett a keresztény kultúra. Az utóbbi két évszázadban azonban különféle ideológiák és eretnységek terjedtek el (darwinizmus, marxizmus, freudizmus stb.). Térhódításuk egyik oka a világi hívők lankadó apostoli buzgalma volt.

1. Új tavasz: apostoli lelkiület

II. János Pál pápának meggyőződése volt, hogy az ezredfordulóval átlépjük a „remény küszöbét”, és az Egyház „új tavasza” köszönt ránk. Hogy ez valóban bekövetkezik, az hívő emberek és családok millióinak apostolkodásán fog múlni. Az egyéni tanúságtételre a II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint „minden rendű és rangú világi keresztény hivatott és kötelezve van” (Apostolicam actuositatem 16). „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,6). De hogyan tudjuk az embereket Istenhez vezetni? Mi legyen az első lépés?

Embertársaink hitre vezetésében a legfontosabb tudnunk, hogy nem mi térítjük meg a másikat, hanem Isten. (Természetesen itt nem rossz értelemben vett térítésről beszélünk, amely kényszerít és nem tiszteli a másik ember szabadságát). A vágy, hogy Istenhez vezessünk másokat, az imaéletünkből fakad. Hétköznapijainkban rengeteg emberrel találkozunk, családtagjainktól a bolti eladókig. A neves konvertita katolikus filozófus, Dietrich von Hildebrand szerint „minden emberre, akivel találkozunk, úgy kell tekintenünk, mint aki katolikus, vagy ténylegesen (in re) vagy remélhetőleg (in spe)”. Rájuk tekintve kérdezzük meg magunkban: vajon nyitott tudna lenni ez az ember a hitre? Ha igen a válasz, jöhet a következő lépés.

2. Merjünk kérdezni!

Azt mondják, úgy lehet legkönnyebben pénzhez jutni, ha kérünk. Ugyanez az apostolkodásra is igaz lehet. „Nem gondoltál arra, hogy megkeresztelkedj (visszatérj az Egyházba)?” - Ez a kérdés nemcsak megtérések, hanem érdekes beszélgetések, új barátságok kezdete is lehet. Ha megütköz-

nek is rajta, meglepően jólesik az embereknek. Persze nem vadidegeneknek kell feltennünk. Ha nem igaz, tartós barátság szándékával közeledünk a másikhoz, kérdésünk hiteltelen, és joggal érzik tolazkodónak és őszintétlennek.

Legtöbbször azt fogják válaszolni: „Te vagy az első, aki ezt megkérdezi.” Néhányan azt is hozzáteszik majd: egész életükben arra vártak, hogy valaki feltegye ezt a kérdést. Lesznek, akik elutasítanak, de nem mindenkinek van „szeme a látásra és füle a hallásra”. „Lerázzuk a lábunkról a port”, és továbbmegyünk. Nem a sikerért tesszük, hanem Krisztus szeretetért. Előfordulhat, hogy évek múltán tér vissza valaki a kérdésével, amiért valamikor mertük felajánlani neki a hitet.

3. Legyünk felkészültek!

Életünk legnagyobb döntésére és ezzel együtt mély beszélgetésekre hívjuk az embereket. Miért vagyunk itt? Mi az igazság? Van Isten? Van jó és rossz? Van élet a halál után? Jézus Krisztus valóban Isten? Mi az Egyház? Fontos, hogy jól ismerjük beszélgetőpartnerünket és vallási háttérét. Jó, ha ismerjük más felekezetek, vallások hitrendszereit. Másrészt fontos, hogy jól felkészüljünk saját hitünk tanításával kapcsolatban. „Legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek!” (1Péter 3,15). A felkészülés egy életen át tart, sohasem teljes, de ez ne tartson vissza! Gondoljunk arra: akármilyen keveset tudunk, a barátunk valószínűleg még felkészületlenebb. Mi legalább tudjuk, hová forduljunk válaszáért. Alapvető természetesen az Újszövetség, a Katolikus Egyház Katekizmusa, a Katekizmus Kompendiuma vagy az ifjúsági YouCat. Érdemes megismernünk a hitbeli és erkölcsi kérdésekkel kapcsolatos legfrissebb pápai megnyilatkozásokat is. Ajánlhatjuk mai megtérések történeteit, lelki írók írásait, nagy katolikus írók műveit (pl. Henryk Sienkiewicz, François Mauriac). Sokat jelent, ha barátunkat elkísérjük szent-

misére vagy más ünnepi alkalomra, keresztelőre, esküvőre, húsvéti vigiliára, papszentelésre vagy rózsafüzér-zarándoklatra egy Szűzanya-kegyhelyre. A hit által ihletett zenei és képzőművészeti alkotások is közelebb hozhatják az Egyházhoz. Figyeljünk azonban az igényeire: lehet, hogy a könnyebben emészthető írások, dalok, filmek jobban szólnak hozzá, mint a veretes szövegek és a klasszikus zeneművek. Minden olvasmányánál hatékonyabban vezetheti vissza az Egyházhoz, ha együtt imádkozunk, vagy közösen látogatunk szegényeket vagy öregeket.

4. Csapatmunka és kitartás

Ne feledkezzünk meg a plébániáról és a papról, hiszen ha minden jól megy, barátunk a jövőben egy plébánia keretei közt fog élni. Kereszünk egy imádságos, lelkes (a két jelző szinte ugyanazt jelenti) papot, akivel együttműködhetünk! Gondolatai, imái, áldozatai kiegészítik a mieinket, és lesznek témák, amelyekhez jobban hozzá tud szólni. Tanácsot tud adni, mikor, hogyan csatlakozhat barátunk az Egyházhoz. Ha nincs megkeresztelve, az Egyház katekumenátusba hívja, melynek végén általában a húsvéti vigilián kerül sor a keresztelőre. Megkeresztelték a szentgyónás elvégzése után egyszerre részesülhetnek az Eucharisztia és a bérmlás szentségében, szentmise keretében.

Mit tegyünk, ha igyekezetünk ellenére a barátunk hosszabb idő után sem tudja elfogadni Krisztust és az Egyházat, kétségei vannak, vagy a családja leküzdhetetlennek tűnő akadályokat gördít megtérése elé? A válasz: ima, kitartás, türelem. Imánk ereje végül le fogja győzni. (Ne feledjük, Ki intézi végső soron a dolgokat!). Kitartó barátságunk meggyőzi, mert látni fogja, hogy önzetlenül szeretjük. Türelmünk pedig azt tükrözi, hogy tudjuk: a megtérés Isten időzítése szerint történik, egy perccel sem előbb, sem később, talán csak a halál küszöbén.

S mit tegyünk akkor, ha elfogadja a hitet és csatlakozik az Egyházhoz? Apostoli igyekezetünk természetesen a következő ismerős felé fordulhat, esetleg már foglalkozunk is néhány érdeklődővel. Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg a frissen megtértről sem, aki most teszi első lépéseit a hit új útján, melynek megvannak a maga viharos és árnyékos szakaszai. Lesznek körülötte, akik rossz szemmel nézik megtérését. Szüksége van baráti biztatásunkra, segítségünkre, mégpedig nemcsak e kezdeti időszakban, hanem egész életében. Ha keresztszülölként, vezetőként mindvégig mellette állunk, örökre hálás lesz azért, amit általunk kapott.

Összefoglalónk Fr. C. John McCloskey egyháztörténész írása alapján készült. A szöveg Philip Lawler szeptemberben megjelenő, az új evangelizáció sikeres módszereit ismertető könyvének előszava. Magyar Kurír (mk)

A Szentírás vasárnapja elé... A könyvek és a Könyv

Börbe kötöttjük, oltárra tesszük a Bibliát, de ha igazán Isten leveleként olvasnánk, nem kellene-e minden más könyvet fölöslegesnek tartanunk mellette, körülötte? Riaszt, hogy mások egy polcra rakják az emberi kultúra remekműveivel. De nem ott kezdődik-e a megalkuvás, hogy én is megtűrök a környezetemben más könyveket az Isten-küldte egyedül fontos mellett? Ismerős az arab hadvezér története, aki egykedvűen nézte az alexandriai könyvtár pusztulását, s nem igyekezett menteni a ókor pótolhatatlan könyvkincseit, mert ami ott ég, vagy egyezik a Koránnal, s akkor fölösleges, vagy ellenkezik vele, s akkor ártalmas. Nem így kellene-e gondolkodnunk nekünk is a Biblia meg az emberi könyvek viszonyáról?

Az alexandriai könyvtár égéséről szóló anekdotának nincs valósága. S nekünk sem kell rossz lelkiismerettel vizsgálgatnunk magunkat, riadtan bírálgatnunk a nem hívők Biblia iránt ébredő érdeklődését.

A Biblia egészen isteni könyv, de ugyanakkor egészen emberi könyv is. Sugalmazott írások gyűjteménye, de Isten nem úgy sugalmaz, hogy az emberi szerző személyes erőfeszítését fölöslegessé tenné. Ha a Jób-könyv, vagy a negyedik evangélium szerzőjének irodalmi díjat kínáltak volna fel, nem kellett volna elutasítania. Nem valami titokzatos tollbamondás belső hangjára figyelve írták ők le műveiket, hanem megküzdöttek érte, mint akármelyik más szerző: a szóval, az igazsággal, a és a lankadó lélek gyöngeségeivel.

A Biblia nem kész, égből pottyant isteni levél, hanem emberi könyv is, könyv a könyvek között. Mert Isten egészen

gyöngéden szólt bele az emberek egymással folytatott dialógusába. A mi szavainkat akarta használni, hogy megértsük. Egy-mással folytatott eszmecserénket tisztította föl, az igazságért, megértésért, pontosabb szóért küszködő embert tette meg az ő Igazságának tanújává. Vállalva ezzel a föl nem ismertetés kockázatát is. Amint ember lett az emberek között, úgy tett könyvet az asztalunkra a többi könyv közé, s ennek a könyvnek igazi nagysága csak azelőtt nyílik meg, aki emberi esetlegességeit, fogyatkozásait s a többi könyvvel való testvéri kapcsolatát sem szégyelli tudomásul venni.

Ha valami monumentális világégésben elpusztulna minden más könyv, csak a Biblia maradna meg, az egymagában érthetetlené válnék számunkra. Ahogy Isten szavát sem értenénk, ha elnémulna minden emberi szó. A Könyv maga kívánczik a többi könyv közé, testvérként, alázatosan; ahogyan a Szó maga lépett az emberek sorába, amikor „testté lett, és köztünk vett lakást” (Jn 1,14).

Profanizálják a Bibliát? Talán épp azért, mert mi túlságosan is aranyba, bőrbe, tömjénfüstbe burkoltuk. Ki ismeri jobban Jézust? Az, aki Istennek vallja, de egyúttal messzire tolja magától, vagy az, aki tagadja, hogy Isten, de naponta keresi a tekintetét? Kihez kerül közelebb a Biblia? Ahhoz, aki szent könyvként, de idegenül nézi, vagy ahhoz, aki pusztán emberi művet lát benne, de forgatja, él vele, s lassanként belőle? Ha erre az alternatívára kell felelnem, nem lehet kétséges a válaszom.

A valóságban — természetesen — nemcsak a szélsőséges megoldások útja nyílik elém. A harmadik út a teljes igazság: ezt akarom egyre világosabban látni, ezen igyekszem mind előbbre haladni.

Jelenits István

SZENTLÉLEK HÍVÁSA

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
Talán szebb, különb, mint sok másik,
De Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak
És holtak maradnak a holtak,
De ha tüzed betölthet minket,
Megvilágítja értelmünket,
Látjuk Benne a Fiú- Istent.
Ki értünk odaadott mindent,
S legyőzve halált, bűnt és átkot,
Megváltotta a holt világot,
Hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
Mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj Szentlélek, áradj ki reánk!

Nagy Kornélia

ISTEN IGÉJE A VÁLASZ

„...halál van a fazékban!” (2Királyok 4,40)

A Biblia azt mondja: „amikor Elizeus visszatér Gilgálba, éhinség volt az országban. A prófétatanítványok ott ültek előtte, ő pedig így szólt a szolgájához: Tedd föl a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a prófétatanítványoknak! Egyikük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldségfélét szedjen. Talált is a mezőn egy indás növényt és teleszedte a ruháját vad tökkel. Hazaérve belevagdalta a fazékba főzeléknek, mert nem tudták, mi az. Azután kimerítették a férfiaknak, hogy egyenek: de amikor enni kezdtek a főzelékből így kiáltottak föl: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem tudták megenni. Akkor ő ezt mondta: Hozzatok lisztet! Beledobta azt a fazékba és így szólt: Merítsd ki a népnek, hadd egyenek! Akkor már nem volt semmi rossz a fazékba.” (2Királyok 4,38-41)

Figyeld meg, mit dobtak a fazékba, hogy közömbösítse a mérget: lisztet, ami Isten igéjét jelképezi, ami „az élet kenyere”. Ne engedd, hogy a csalódottságod keserűvé tegyen, inkább vedd kezvedbe, és olvasd a Szentírást! Ne engedd, hogy a neheztelés kihasson a viselkedésedre, inkább fordulj a Szentíráshoz, és engedd, hogy Isten megmutassa, hogyan győzheted le a neheztelést! Ne engedd, hogy a rossz tapasztalatok rossz szájízt hagyjanak benned. Kik voltak veszélyben? „A próféta-tanítványok”, azok az emberek, akikben nagy lehetőség rejtett, akiket Isten használni akart. Hogyan őrizheted meg szívedet a helyes úton, hogyan védheted meg jövődet? Jézus így válaszol: „Ti már tiszták vagytok, az ige által, amelyet szóltam nektek.” (János 15,3)

Juan Arias

Az én Istenem törékeny

Az én Istenem nem egy kemény, távol-
ságtartó,

érzéketlen, sztoikus, szenvtelen isten.

Az én Istenem törékeny.

Az én fajomból való,

én pedig az övéből.

Ő ember, én pedig szinte Isten.

Hogy megízlelhessem az istenséget

ő megszerette az én porlétemet.

Az én Istenemet a szeretet tette törékeny-
nyé.

Az én Istenem ismerte az emberi örömet,
a barátságot, a föld és a földi dolgok
örömét.

Az én Istenem éhezett, álmodott és elfá-
radt.

Az én Istenem érzékeny volt.

Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes
volt.

És szelíd, mint egy kisgyerek.

Az én Istenem rettegett a haláltól.

Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,
érezte és magába szívta a női gyen-
géséget.

Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a
betegség partján.

Ezért gyógyította a betegeket.

Az én Istenem szenvedett a hontalanság-
tól.

Üldözték és éljenezték.

Minden emberit szeretett az én Istenem:

a tárgyakat és az embereket;

a kenyeret és az asszonyokat;

a jókat és a bűnösöket.

Az én Istenem korának gyermeke volt.

Úgy öltözött, mint mások,

földjei nyelvjárásában beszélt,

kétkezi munkából élt,

prófétákhoz hasonlóan kiáltott.

Az én Istenem gyengéd volt a gyengékkel
és szigorú az önteltekkel.

Fiatalon halt meg – őszintesége miatt.

Megölték, mert szemükbe mondta az
igazságot.

Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül
halt meg.

Mentegetve halt meg, és nemcsak meg-
bocsátva.

Az én Istenem törékeny.

Az én Istenem szakított a „fogat fogért”
ősi elvével,

a kicsinyes bosszú törvényével,

hogy bevezesse egy teljesen új szere-
tet

és hallatlan erő korszakát.

Az én Istenem leköpvé, földbe döngölve,
elárulva és magára hagyva, meg nem
értve

sem szűnt meg szeretni.

Ezért az én Istenem győzelmet aratott a
halálon.

S mint egy friss gyümölcs jelent meg
kezében: a feltámadás.

Ezért támadtunk fel mindnyájan: embe-
rek és a dolgok.

Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
az én Istenem, aki sír, az én Istenem,
aki nem védekezik.

Nehéz az én Istenem, aki megéli az Isten-
től való elhagyatottságot.

Az én Istenem, akinek meg kell halnia,
hogy győzhessen.

Az én Istenem, aki egy rablót és gonosz-
tevőt tesz

egyháza első kanonizált szentjévé.

Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg,
mert politikai felforgatónak tartják.

Az én Istenem, pap és próféta,

aki a történelem összes vallásüldözé-
seinek

első szégyeneként szenved el a halált.

Nehéz az én Istenem, törékeny, élet ba-
rátja,

Az én Istenem, aki mindenféle kísértés
mardosását elszenvedte,

Az én Istenem, aki vért verítékezett
Atyja akarataának elfogadásakor.

Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Iste-
nem azoknak,

akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek,
ha legyőznek másokat,

akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg
magukat, ha megölnék másokat,

akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszí-
tés függvénye és nem ajándék,

akiknek az, ami emberi, bűnös,

akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust
jelent, Krisztus pedig angyal.

Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,

akik továbbra is egy olyan istenről
álmodoznak,

aki nem hasonlít az emberekhez.

Juhász Gyula

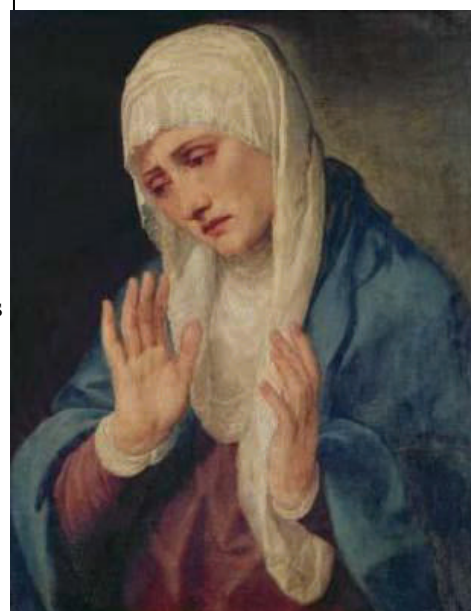
Mater Dolorosa

A temető lett háza és hazája
És párnája a csöndes síri hant.
A hajnal és az alkony ott találja.
Ő várja, hogy örökre megvirrad.

Mert bús, egyetlen éjjel már az élet
És pislogó mécs az emlékezet.
A kedves arca néha visszaréved
S csókolja a rögöt, mint hült kezét.

A ciprusok oly hívón bólogatnak
És sóhajtása kél a néma hantnak,
Amelyre itten nincsen felelet.

És mindig szürkébb lesz a földi város
S a távol oly derűs és délibábos
És lassan, lassan nyílnak az egek.

Tanévkezdetre...

TÁVKÖPŐVERSENY

Évkezdéskor az egyik ötödik osztálynak nem jutott napközis tanár. Az első nap zürzavarában gazdátlanul térferegtek az udvaron, ebéd nélkül. Az utolsó pillanatban hozzám vezényelték őket, hatodikosaim mellé. Sötétben, szemrehányóan álltak az ebédlőajtóban, ahonnan az anyémek már jóllakottan, elégedetten gurultak kifelé.

Huszonkét kis idegen nézett rám semmi jót nem várva - ki ellen-ségesen, ki egykedvűen, ki alig várva, hogy lerázza magáról fegyelmézési kísérleteimet. Bent kiabálva, egymást lökdösve rohantak a vályúhoz, mint a kismalacok.

Az első pillanatokban mindig nehéz a senki - gyerekeivel. Amíg nincs kapcsolat, szál - amin át elérhet hozzájuk a szeretet, jóakarat.

Kis Káinok ők - amíg nincsenek örökre fogadva. Mint mindig egyikünk.

Nekik is nehéz ez az idő: amíg nincs miért jónak akarni lenni, amíg nem villan öröm találkozásainkon -, míg a délutányi, múlttá kívánt bezártság elkeserítő, kényszerű falnak tűnik -, s nem nyitott jövőnek.

Míg nem csillog aranypénz a kútban.

Nekem mégis könnyebb, mert tudom, hogy meg fogom keresni őket. Hogy egyenként rájuk fogok találni, s ebben a találkozásban rám fognak fényleni. Az iskolaudvar porában is, az izzadságos tanulásban, a fegyelem keményében is - mert EGYÜTT leszünk. Talán ez az otthon.

Ezekon tűnődtem, mikor a monoton zajból szöködként csapott fel a konyhás néni éles hangja:

- Nem szégyenled magad? Disznó! Ilyet csinálni!! - otthon is így eszel??

Rossz lelkiismerettel kaptam fel a fejem - miután kicsit elengedett a figyelmem. Az örvénylő indulatok tölcserében kis fekete fiú lapított, égneakálló sörtehaja most majdnem a levesébe ért.

- Mit csináltál? - kérdeztem Pistit. Hallgatását túlharsogta a vád: - Tessék nézni tanárnéni, ideköpött!!

S valóban, szép, modern ebédlőnk kövén ott fénylik a bűnjel. Én is elképedek. - Hogy jut eszedbe köpködni az ebédlőben? Azonnal töröld föl!

Elkullog rongyért, a gyerekek kajánul nevetnek. Akkor látom, egyedül ült asztalánál, pedig máshol lenne még hely.

- Miért ülsz külön? - nyújtom ki csápjaimat,

- Nem esznek velem - motyogja.

- Ilyen nincs, ülj át hozzájuk! - indítom.

Azok nagy hangon tiltakoznak: -Neee, tanárnéni,, akkor inkább nem ebédelünk!

Látom, jéghegy. Vajon mekkora a víz alatti része?

Ebéd után az udvaron félrehívom Pistit. Szénfekete szemében félelem.

- Gyere, ülj kicsit ide!

A padra ül mereven - lelke rebbenésre készen. Nyitnikék? Csuknikék? Átfogom a vállát:

- Most mondd meg nekem, igazán, miért köpködsz? Érzem lelke kavargó, keserű viharát — ahogy magasra csapnak érzései. Most, most dől el, nyit-e szelepet, s mit sodor magával az ár - figyelek a születés izgalmaival.

- Mondjad... - biztatom simogatás helyett. Szinte hallom szíve-lelke zakatolását:

Vajon megértem-e őt? Értheti-e ezt egy felnőtt, ráadásul tanár? Egy idegen?

Kő súlyú csigaházába behatolt a hangom -, de érdemes-e mozdulnia? Lehet, hogy úgy még rosszabbul jár! Bizhat-e bennem?

Figyelem, várom őt, mint kisbaba első lépéseit várják szülei.

Érzi ő is. Hang nélkül, kimondatlanul, láthatatlan csatornákon áradás indul meg közöttünk. A hívás, a hiány, félelem, remény, figyelem. Érzem, a kis csigatest lassan megindul a homályban - s egyszer csak halálugrás-moccanással kidugja fejét a fényre!

- Tanárnéni, azért, mert úgy szeretek köpni! - robban ki belőle.

- Győzelem! - ujjongok magamban -, a bizalma győzött, így már segíthetek. Megszületett! Értem, érzem őt.

Elhanyagolt, sovány kis alakjából izzik felém gyönyörű szeme, a reménnyel teli. Képek villannak elő gyerekkoromból.

Látom magam testvéreimmel, amint vidéki házunk öreg eperfájáról - fő törzshelyünkről - célbaköpjük a tyúkokat. Legtöbbször mi győztünk öcsémekkel, ami nem volt véletlen, mert titokban fáradszóról gyakoroltuk a „hegyes pökés” tudományát. Azért úgy sosem ment, mint példaképünknek, a szomszéd Guszti bácsinak...

Sőt, egyszer - meg ne tudja senki - az is megesett, hogy Pestre vonultunk fel egy igen előkelő családhoz, vendégségbe. Egy idő után elunva a szörnyű jólneveltséget, kiszállingóztunk az erkélyre, s meg-

igézve bámultuk az alattunk száguldó, kavargó színes autókat. Láttukon lassan előjött, és elhatalmasodott rajtunk a tyúkvadászat izgalma.

Hát igen, ilyen a szenvedély... Ám a nagy magasság, s a kedvezőtlen szélirány miatt néha célt vettünk... így esett, hogy az a kopasz ember feljött öklét rázva, fejét törülgetve.

Utána sokáig nem vittek minket vendégségbe...

Hát értem én, hogyne érteném Pistit! De mégis csak meg kell tanulnia - mint nekem is meg kellett annak idején -, hogy mit, s mikor lehet.

- Pistikém, dehát akkor sem szabad az ebédlőben, iskolában! - otthon sem köpködtök a szobában! - szugerálok.

Akkor még nem tudtam, csak éreztem, mennyire recsegnek Pisti otthonának eresztékei. Míg édesapja börtönben ült, anyja valakivel vidékre költözött, Pesten hagyva nagyobb lányaira a kicsiket. Ez sok volt, az egyik nővér öngyilkos lett. Nem tudom a szerencsétlen család sorsának alakulását, de a kisfiún a többiek látják, érzik: más, mint ők. Lehet, hogy Pisti ezt a szokását pont otthonról hozta.

Most figyelemmel, okosan néz rám. Felvetett fejjel, teljes bizalommal fog át tekintetével.

- De tanárnéni, akkor HOL SZABAD köpni? - kérdi őszinte tudásszomjával.

Egy pillanatra zavarba jövök, többféle szemlélet ütközik össze bennem. Ő vár, feszülten figyel.

- Tudod mit? - bukfencel bennem az ötlet - hát majd keressük a Ligetben egy helyet, és rendezünk távköpő versenyt, jó?

- Jó! - ugrik a nyakamba Pisti, s tudom: már ott is marad. Tudom azt is, hogy ő lesz a győztes. Ő lesz az első az osztályban - életében először.

Vad izgalommal fut, viszi a hírt a többieknek. Megrohannak: - Igaz ez? - Igaz. Boldogok. S ez a jó: Pistitől származik. Neki köszönhető. Most beveszik, együtt „gyakorolnak”.

- Ne, ne itt! Majd csak kint - ez legyen a mi titkunk! -, mondom rosszat sejtve. De az öröm, izgalom nem áll meg bennük - világga kürtölik.

A tanáriban felháborodott, ép eszemben kételkedő tekintetek fogadnak.

- Az ilyet inkább szájon kell vágni, hogy megtanulja!! Én nem hiszem.

Inkább csak vigyázni kell a szélirányra.

Homoki-Nagy Katalin

A szeretet nem vásárolható meg

Egy kutyatenyésztő hirdetést adott fel és plakátokat rakott ki, mivel 9 kölyökkutyája született. Az érdeklődők csak úgy özönlöttek, mivel nagyon jó háttérű kutyák kölykeiről volt szó.

Egyik nap jött egy kisfiú.

- Csókolom, bácsi! Van egy kis gyűjtött pénzem, mert már nagyon régóta szeretnék kutyát. Meg szabad nézнем őket?

- Természetesen. Gyere velem hátra, most éppen a házukban vannak, de kihívom őket, -válaszolta a tenyésztő.

Ahogy szólt nekik, rögtön kiszaladtak a házukból és hozzájuk futottak. Teli voltak élettél, vidámsággal csak úgy süvített a kis fülük a szélben és oda-vissza előzgették egymást. De egy a sok közül lemaradva, bicseve botorkált ki a kis házikóból. Szegényke nem tudott úgy futni, mint a többi kölyök, mert sántán született.

Ahogy a kisfiú meglátta ezt a kiskutyát, felcsillant a szeme és így kiáltott:

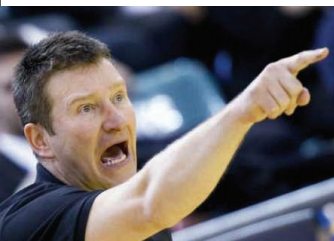
- Őt kérem!

- Ó, aranyos tőled, de ő nem fog meggyógyulni. Soha nem fog tudni úgy futni, mint a többi kölyök, és így csak nehézkesen fog veled játszani. Hallgass rám, jobb ha inkább nem őt választod, - reagált rá a tenyésztő. Erre a kisfiú megfogta a bal nadrágszárát, és felhúzta a combjait. A tenyésztő döbbenten látta, hogy lábprotézise van. Szóhoz sem jutott.

- Bácsi kérem, hadd vegyem meg azt a sánta kutyát! Én sem tudok úgy futni, mint az iskolatársaim. Szükségem van egy megértő társra, aki együtt tud érezni velem! - fakadt ki magából a kisfiú. Végül a tenyésztő megfogta a sánta kiskutyát és a kisfiú kezébe tette.

- Mennyit kell önnek fizetnem, bácsi? - kérdezte kíváncsian a kisfiú.

- Neked adom ingyen! Ugyanis a szeretetért nem lehet pénzt kérni, és megvásárolni sem, légy vele boldog!

Miért kiabálunk amikor dühösek vagyunk?

Egy szent tanító a Gangesz partján készült a rituális fürdőjére, amikor a közelben egy család tagjait hallotta dühösen kiabálni egymással. Mosolyogva a tanítványaihoz fordult és megkérdezte:

- Miért kiabálnak az emberek, amikor dühösek?

A tanítványok elgondolkodtak, s az egyikük így szólt:

- Amikor elvesztjük az önuralmunkat, kiabálunk.

- De miért kell kiabálni, amikor az, akihez beszélsz ott áll melletted? Halkan is elmondhatnád neki azt, amit akarsz - mondta a tanító.

A tanítványok nem találták a választ, s a szent a következő magyarázatot adta:

- Amikor az emberek haragszanak egymásra, a szívük eltávolodik egymástól. A távolság miatt kiabálniuk kell ahhoz, hogy hallják egymást. Minél dühösebbek, annál jobban kiabálnak, mert annál nagyobb a távolság.

Amikor két ember megszereti egymást, nem kiabálnak, hanem kedvesen, lágyan beszélnek, mert a szívük nagyon közel áll egymáshoz, nincs köztük távolság. Amikor még jobban szeretik egymást, annyira egy helyen van a szívük, hogy már halkan sem kell megszólalniuk, megértik egymást már abból is, hogy csak egymásra néznek. Ilyen közel állunk egymáshoz, amikor szeretet van.

A tanítványaira nézett, és így folytatta:

- Amikor vitatkoztok, ne hagyjátok, hogy a szívetek eltávolodjon. Ne mondjatok olyan szavakat, amelyek eltávolítanak benneteket egymástól, mert különben eljön az a nap, hogy olyan nagy lesz a távolság, hogy nem találjátok meg a visszavezető utat.

Meg tudnád ezt tenni?

Szösszenetek

Egy ház renoválása során egy japán felnyitotta a háza falát.

A Japán házak falai fából készült, üreges falak.

Ahogy bontott, felfedezte, hogy egy gyík van bent fogságban, mivel a fal szögelése közben annak idején egy szög átütötte az egyik lábát. Látja a japán ezt, sajnálja nagyon, és egyúttal kíváncsi is, hisz látja, hogy oda van szögelve, a ház pedig tíz éve épült!

Hogyan történt?

A gyík tíz évig túlélte ebben a helyzetben!

Egy sötét falon belül, mozgás nélkül ez lehetetlen és örvítő!!

Aztán elkezdett csodálkozni a japán, hogy élt túl tíz évig egy lépés megtétele nélkül – hisz a lába oda volt szögelve!!

Abbahagyta hát a munkát, és elkezdte figyelni a gyíkot, hogy mit is csinál ott, és hogyan táplálkozott tíz éven át. Később, nem tudni honnan, feltűnt egy másik gyík, étellel a szájában. Oh! A munkás nagyon megdöbben, és mélyen érintette a dolog.

A gyíkot, akit a szög fogva tartott a sötét fal mögött, egy másik gyík etetett tíz éven keresztül...

El tudod képzelni?

Tíz éven keresztül, fáradhatatlanul, anélkül, hogy feladta volna a reményt.

Meg tudnád ezt tenni?

Meg tudnád ezt tenni az Édesanyádért, aki hosszú kilenc hónap után világra hozott?

Vagy Édesapádért, a barátaidért, a testvéreidért, a kollégáidért?

Képzeld el, hogy egy ilyen kicsi teremtmény meg tudja tenni, amit egy briliáns elmével megáldott lény nem képes.

Ahogy a kommunikációs technológia fejlődik, az információhoz való hozzáférésünk egyre gyorsabbá és gyorsabbá válik.

A távolság az emberek között csökken, vagy növekszik?

Ne hagyd el soha azokat, akiket szeretsz, ne mondd soha, mennyire elfoglalt vagy, amikor igazán szükségük van Rád!

Előtted hever az egész világ, de lehet, hogy te vagy a világ az ő számukra! Az elhanyagolás összetörheti azt a szívet, ami minden ellenére szeret téged.

Mielőtt bármit mondasz, emlékezz:

Egy életig tart felépíteni, egy pillanatig tart lerombolni...

Hogy élj, használd a szíved..

Hogy túlélj, használd az elméd...

Így nevezte Jézus és János apostol is a szeretet törvényét.

1. Betsabé férje, kiváló katonája; – **2.** Dávid fővezére; – **3.** Az esküdöző tanítvány; – **4.** Sámuel édesanyja; – **5.** Jákób szeretett felesége; – **6.** Bölcs asszony, Nábál felesége; – **7.** Próféta, aki megfeddte Dávidot; – **8.** Mózes felesége; – **9.** A legerősebb izraelita; – **10.** Ruth és Boáz fia; – **11.** Jákób fia, az énekesek és papok ősatya; – **12.** Saul király fővezére; – **13.** Absolon leánytestvére.

[illegible]

Őszi hittanos kirándulás a Kányavári szigetre!
Atádi, taranyi hittanosunk!

A Kis-Balatonhoz, a Kányavári szigetre kirándulunk szeptember 21-én, szombaton.

Reggel 8 órakor indul a buszunk a templom elől. Mókás, pörgős együttlétre számíts ezen a gyönyörű helyen. Amíg hancúrozunk, játszunk, már készül a bográcsban az ételünk.

A hazaérkezés délután 4 óra felé várható. Jelentkezni hittanórákon a hitoktatóknál lehet. Kalandra fel!

Nagyon várunk a ministránsok közé is!

Nagy-nagy öröm az oltárnál szolgálni! Hamarosan egy kis kuckóval is gyarapodnak a hittanosok. Misék előtt és után játszóház a Hajnal Zénó tereben! Várunk!

IFJÚSÁGI TERMÜNK NÉVADÓJA

Forrás: fr. Kálmán Peregrin: A hét ferences vértanú első emlékezete

Nagyatád a II. világháború utolsó szakaszában, 1945 márciusában a nemzeti szocialista és a szovjet csapatok ütközőzónájába került. A front közeledtével a katonaság felszólította a lakosságot, hogy hagyja el a települést. Ekkor Hajnal Zénó, ferences házfőnök állt az élükre, az ő vezetésével vonultak ki az emberek Nagyatádról, hogy megmentsek életüket. Gyékényes felé indultak, amelynek határában a bolgár és a német csapatok kerültek egymással szembe, 1945 nagyhetében. Április 1-jén, húsvétvasárnap a bolgár katonák házról házra foglalták el a falut. Elértek a plébániához, ahonnan kiharcolták Martincsevics Pál plébánost és a nála meghúzódó Hajnal Zénót is. A lakosságot menetbe állították. A menetelés során megjelent egy lovas bolgár katonája, aki elhaladt mellettük, de meglátva a két – habitust, reverendát – viselő papot, visszafordult, kiszólította őket a tömegből, majd pisztolyt rántott. Először Martincsevics Pált, azután P. Hajnal Zénót lőtte le, amikor pedig össze-rogytak, további lövéssorozatot adott rájuk. Csak ők haltak meg.

Az emberek melletti kitartás itt ismét a vértanúság vállalását jelentette, az egyházi ruhát viselők szisztematikus kivégzése pedig nyilvánvaló bizonyítéka az egyház iránti gyűlöletnek. A hét rendtag közül egyedül Zénó atya nyughelye ismert.

AMIT EGYETLEN TALÁL MÁNYI HIVATAL SEM JEGYZETT BE...

Vannak olyan rendkívül zseniális szerkezetek és elgondolások is, amelyeken újra meg újra el kell ámulnunk. De ezeket hiába is keressük a találmányi hivatalokban.

Szeretném most néhány ilyen találmányra felhívni a figyelmet.

Tudjuk-e, hogy a tarka harkály 25 km/órás sebességgel kopogtatja csőrével a fa kérgét anélkül, hogy agyrázkódást kapna? Szervezetébe Valaki feltalálta (beleültette) a rázkódásmentes agyat, amely még csak meg sem fájdul.

Tudod-e, hogy vannak olyan madarak, amelyek képesek előre, hátra, jobbra, balra, felfelé és lefelé mozogni, sőt képesek egyszerűen megállni a levegőben? A kolibrinél ezt az egyetemes megállni képességet a levegőben Valaki /Isten/ feltalálta. Szárnyai csapásainak száma elérheti másodpercenként a 80-at, és így a használatos váltakozó áram frekvenciáját 60%-kal felülmúlja.

A kolibris percenként 250-szer vesznek lélegzetet, és ez idő alatt szívük több mint ezerszer ver.

Tudod-e, hogy a szamárpingvin testének olyan kicsi a fajlagos lég-, ill. folyadék-ellenállása, (a keresztmetszetre vonatkoztatva: az áramlás tanban (cw)-vel jelezzük a fajlagos ellenállás értékét), hogy ez felülmúlja a legáramvonalasabb technikai szerkezetet is, beleértve a tengeralattjárókat, a versenyautókat, vagy a léghajókat is. Ennek a pingvinnek oly kedvezően formálták /teremtették/ a testét, hogy elegánsabb és gyorsabb úszómanővereihez is csak minimális energiára van szüksége. Tudod-e, hogy vannak olyan halak, amelyek a tenger színe alatt 10000 méter mélységben, teljes sötétben élnek, és amelyek a testükön lámpásokat hordanak? Ezek az energiát 100%-osan feldolgozzák, és fénné alakítják. Találtak rajtuk különböző színű lámpákat, amelyek „működésénél” a beljük fektetett energiából semmi semvész kárba hővesztés formájában. (A technikával előállított fényforrások hatásfoka legfeljebb 10%-os.)

Tudod-e, hogy minden falevélben végbe-menő fotószintézis során a nap fénye kémiai energiává alakul át? Tudod-e, hogy ezt a zseniális energiaátalakítási folyamatot még egyetlen kémikusnak és kutatónak se sikerült leutánozni.

Tudod-e, hogy az ember szíve naponta 100.000-et ver, és hetven év alatt 2,5 milliárdot? Ez idő alatt fel tudna tölteni egy egész felhőkarcolót vérről. Az artériák, vénák és hajszálerek 2500 km hosszúságú sűrű érhalózaton -ez a hosszúság megfelel a Párizs – Moszkva közötti távolságnak - ezek juttatják el a vért a test minden részébe. Itt van a karbantartást nem igénylő szivattyú /a szív/, amely (általában) pótalkatrészek nélkül is egy életen át dolgozik. Micsoda találmány! Tudod-e, hogy az ember genomja /A genom egy szervezet teljes örökítő információját jelenti, amely a DNS-ben van kódolva (egyes vírusokban RNS-ben), három milliárd „genetikus betűt, tartalmaz? Ha ezeket írógépen mind egyetlen sorban íránk le, akkor a betűk lánc az Északi sarktól az Egyenlítőig érne. Ha egy jó titkárnő, aki percenként 300-betűt üt le, évente 220 munkanapot és naponta 8 órai munkaidőt számítva dolgozna ezen, akkor életének hivatásában eltöltött egész ideje sem volna elegendő arra, hogy ezt a betűtömeget leírja. Tudniillik 95 év kellene hozzá. Az alkalmazott tároló anyag kettős spirál alakú DNS molekulák formájában mindössze három milliárdodnyi teret igényel (3×10^{-9} m).

A raktározási sűrűség tehát tíz hatványával felülmúlja a legmodernebb számítógépet is.

Az anyag tárolási sűrűségéről a következőképpen alkothatunk fogalmat: vegyük egy gombostű 2 mm átmérőjű fejét, és húzzunk belőle egy drótot, amelynek éppoly vastag az átmérője, mint a DNS molekuláé. Vajon milyen hosszú lesz ez a drót? Nos, írd és mondd, 33-szor kerül meg a Földet az Egyenlítőnél. Kigondolta volna ezt?

Tudod-e, hogy egy tudományos programozó naponta átlagosan 40 program kódjelet tud betervezni, ha bele vesszük a tervezés és rendszerápolás idejét is. Ha azonban az ember genomjában lévő jelek tömegéből indulunk ki, akkor ehhez a programozó feladathoz egy 8000 főből álló programozó sereg lenne szükséges, akik egész életükön át ezen az egyetlen feladaton dolgoznának. De egyetlen emberi programozó sem tudja, hogyan kell azt a programot kialakítani, amely egyetlen kiegyenesített DNS fonálon (amely 1 méter hosszú) foglal helyet.

Tudod-e, hogy a tároló közeg amellyel minden egyes élő sejt rendelkezik, a lehető legnagyobb tárolási sűrűséget reprezentálja? Ha azt az információtömeget, amelyet az emberi genom tartalmaz, egyenként 160 oldalas zsebkönyvekből álló könyvtárba akarnánk rögzíteni, akkor

az több mint 12 ezer kötetből állna. Ha visszagondolunk még a 16 megabites chipre, akkor ez igazán féltisztelettel tölt el bennünket, hiszen az ember DNS fonala ennél 1400-szor több információt tárol.

Ha azt kérdezzük, hogy egy gombostűfej nagyságú DNS térfogatban hány ilyen zsebkönyv információ mennyiség fér el, akkor a válasz 15 billió darab. Ha ezeket a zsebkönyveket egymásra tennénk, akkor a könyvoszlop magassága a Hold – Föld távolság 500-szorosa lenne, márpedig ez 384.000 km. Másként kifejezve: ha ezt nagy mennyiségű könyvet szétszatanánk a Föld lakói között, akkor (5 milliárd embert számítva) minden egyes ember 3000 kötetet kapna.

Ha az előbb felsorolt „találmányokat” nézzük, azok keletkezésének célja könnyen belátható. Ha azonban ezek feltalálása után tudakozódunk, akkor egyetlen ember sem jöhet számításba. Egyetlen kielégítő megoldás marad: minden a Teremtő alkotása!

Isten létezéséről való alapvető felismerés, amely a teremtettségtől a Teremtőre való következtetés útján vonható le, minden ember rendelkezésére áll – függetlenül attól, hogy eljut-e hozzá a Biblia üzenete, vagy sem. Valaki megkérdezett egyszer egy beduint, honnan tudja, hogy van-e Isten? Azt felelte: „Honnan tudom, hogy éjjel ember vagy tevé ment el a sátram előtt? Onnan, hogy látom a homokban a lábnyomát! Ki az, aki úgy néz körül a világban, hogy közben nem látja Isten lábnyomát?” Erről a szavak nélküli, mindenki számára hozzáférhető, a látható teremtett világból kikövetkeztethető istenismeretről már az Ószövetség is beszél: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét” Zsolt 19, 2-4 Ennek alapján senkinek sem lehet mentsége, „hiszen megismerték Istent” Róm 1, 21. Ennek bizonyossága minden ún. természeti nép is, hiszen mindegyiknek van valamiféle istenhite. Az ókori pogány filozófusok is ezt a megállapítást erdősítik meg.

Forrás: Internet

Élettempó

Zsolt 90,12

Úgy beszéltek meg, hogy ötkor a parkban találkozunk. Elnézte az óráját, és már fél ötkor ott volt. Dühöngött, ki nem állhatta a várakozást. Lendületes, energikus fiatal-ember volt, gyűlölte az üresjáratot. Mérgében nem vette észre a napsugarat, nem érezte a virágok bódító illatát, nem hallotta a fák halk susogását, mogorván vetette le magát egy nyárfa tövébe. Emésztette a türelmetlenség.

Az arasznyi kis szürke emberkének - alig látszott ki a fűből -, kétszer is rá kellett kiáltania, amíg meghallotta.

- Tudom, hol szorít a csizma! Ide nézz! - és azzal levágta a morcos alak zakójának legalsó gombját és egy másikat varrt a helyére. - Ha egyszer balra csavarod ezt, nem kell többé várakoznod, hipp-hopp elérsz a pillanathoz, ahol lenni szeretnél! - és ezzel eltűnt.

- Nagyszerű! - ujjongott a türelmetlen ember -, pont erre van szükségem. És már csavart is a gombon, ujját még le sem vette róla, már ott állt előtte a menyasszonya.

- Mivel úgyis eldöntött dolog, hogy összeházasodunk... -egy gombcsavarás és már végéhez közeledett a lakodalom.

- Milyenek lesznek a gyerekeim? - alig ötlött fejébe a gondolat, egy gombérintés és már ugrándozott körülötte a fia meg a lánya.

- És az emeletráépítés, idegesít, hogy nem számítottam-e el magam? - csavarás balra és a család már be is költözött.

- Most még a karrierem érdekel - a választ azonnal megadta a gomb, ott találta magát a kiszemelt, kényelmes és reprezentatív karosszékekben.

...és csavarta, csavarta a varázsgombot, a várakozás nélküli, a pillanat alatti beteljesülés mámore teljesen hatalmába kerítette, míg rémülten fel nem kiáltott rettenetes félelmében: a halálos ágyán találta magát!

- Mit nem adnék érte, ha legalább csak egy kicsit is vissza lehetne forgatni az egészet. Hiszen még nem is jutott időm arra, hogy éljek... Még nem tudta, merje-e megérinteni azt a gombot, annyira remegett a keze. Ekkor hatalmas robbanást érzett...

- Azonnal kérj bocsánatot a bácsitól, mondtam hogy arrébb labdázz, mert eltalálsz. Ne haragudjon, annyira sajnálom, olyan jól aludt... Biztosan valami szépét álmodott.

A. Spoerl nyomán

János atya búcsúmiséje

Augusztus 4-én zsúfolásig telt templomban zajlott dr. Kisnemes János esperes-plébános atya búcsúmiséje.

Megható, lélekemelő pillanatoknak lehettek tanúi a jelenlevők. A plébánia közösségei külön-külön búcsúztak a majd negyed századot itt szolgáló lelkiatyától. Ormai István polgármester a város lakóinak nevében mondott köszönetet a lélekmentés szolgálataért, az egyházi ingatlanok gondozásáért, az újak megépítéséért.

János atya marad városunkban és továbbra is segít a lelkipásztorkodásban: elsősorban a városrészekben, Bodvicán és Henészen misézik majd.

Jó egészséget kívánunk neki lapunk hasábjain keresztül is.

A könnyebb élet

Lk 9,23

Mind a ketten a kórházban dolgoztak. Ápolónők voltak. Az egyik diakonissza, a másik apáca. Jól megértették egymást, az osztályon szerették őket. Sokat voltak együtt, mert rengeteget túlóráztak.

A nővérszobában, kávézás közben, sóhajtván fordult hozzájuk az új kolléganő:

- Néha azért nagyon irigyellek titeket. Ha lejár a munkaidőm, akkor rohanhatok haza, bevásárlás, főzés, takarítás, a lecke a gyerekekkel, a férjem munkahelyi problémáit ontja rám... Alig bírom már. Ilyenkor, néha eszembe jut, mennyivel könnyebb is nektek...

-Bizony, bizony... - bólogatott a két megszólított-, mi is így látjuk. Tudod, csak az a furcsa, hogy egyre kevesebben választják ezt a könnyebb életet...

W. Hoffsümmer nyomán

B. Tóth Klára

Anyósringató

Egy elvesztett és bepótolt gyermekkor

Februárban majdnem elvesztettük, attól féltünk, tüdőrák, összeesett az udvaron, de végül kiderült, hogy kétoldali tüdőgyulladásra kapott, és a nehéz hetek után váratlanul elkezdett javulni. Ahogy kinyitotta a szemét, nekiállt hülyéskedni a fiatal orvosossal, ugratta a bajusza miatt, mondta is neki a doki, hogy maga száz évig fog élni, mert nem hagyta el a humora.

Azóta itt van nálunk, a rövid memóriája elszállófélben, de a hosszú meghosszabbodott. Ez a szép ebben a korban. 87 éves, de úgy felmondta reggelinél az elsős hittanleckét, mintha tegnap tanulta volna, amikor felolvastam neki egy gyönyörű szonettet a teremtés első napjáról. Akkor kaptam egy szonettkoszorú első verseként, erről

ugrott be neki a régi lecke. Két kis copflija himbálózott, mert még nem kötöttem föl koszorúba, ahogy szereti, olyan volt, mint egy kislány, ahogy átszellemült arccal mondta föl a betanult szöveget, mint hajdan az iskolában, nyolc évtized távlatából bukkant elő a látszólag feledésbe merült anyag, fel is vettem diktafonra. Milyen csoda az emberi agy, ki tudja, mi mindent őriz.

Ugyanakkor nem talál vissza a szobájába. Ez most ilyen állapot. Újra gyerek lett, boldogan eleveníti fel élete feledésbe merült, régi szereplőit, a múlt ízeit, hangjait. Mostanában mindig azt kell főzni és úgy, amit kisgyerekkorában a nagymamája. Egyre korábbi éveire emlékszik vissza, most a négy-ötéves kornál tartunk. Minden életkornak megvan a maga ajándéka, neki most ez adatott meg.

Nem tudjuk, meddig lehet még velünk, de igyekszünk megszépíteni ezt az életszakaszt. Iszonyú terheket cipelt egész életében, (mások terheit...), legalább legyen nyugodt az öregkora. Sőt így, visszamenőleg rehabilitálja a gyerekkorát is, mert a szelektív emlékezet kiszűri a negatív emlékeket...

Reggelente kiültetjük a teraszra, figyeli a galambokat, a szomszéd galambász órákig röpteti őket több turnusban, ő meg nem győz betelni velük: – Lassan én is elszállok, – mondja tárgyilagosan, kijelentőmódban, hosszan néz utánuk, tekintetével az ég végtelen titkait kutatva, de nincs keserűség a hangjában. A falusi ember a természetben él, folyamatokban gondolkodik. Születés, halál összetartozó fogalmak.

Korán árvaságra jutott, édesanyja tüdőbajban halt meg, megfázott egy esős szüreten, a ház is nedves volt, két árvát hagyott hátra. Edesapja munkahelyi baleset következtében halt meg, de sosem ismerték el, nehogy fizetni kelljen az özvegynek. 12 évesen már dolgoznia kellett, pedig úgy szeretett volna tanulni! Bekéredzkedett a nővére osztályába, előbb tanult meg írni-olvasni, de amikor megírta a testvére házi feladatát, a tanító eltiltotta az iskolától. De azért felkapaszkodott az ablakpárkányra és kihallgatta az órákat...

Mostohája fiatalon trombózt kapott, így ő nevelte a három kistestvérét. Aztán tanyára küldték cselédnek, ez volt élete leg-

nagyobb élménye, sok újat tapasztalt. Fizetség gyanánt két év kökemény munkájáért négy zsák búzát vihetett haza, de kettőt elloptak útközben a vonaton.

Amikor árvíz volt és a Duna elöntötte a házukat, kertjüket, a mostoha elmenekült a kicsikkel, őket meg otthagyták, felkapaszkodtak a padlásra, felvittek egy kis élelmet, kenyeret, kolbászt, napokig nem tudtak lejönni, fönről hallgatták, hogyan recseg-ropog a több száz éves épület, de nem adta meg magát az árnak, alapja Mátyás király gyerekkorában épült.

Aztán férjhez ment, összekommendálták egy jóra való férfival, aki sokkal öregebb volt nála. Sokáig nem lett gyerek, hát odavett egy pesti kisfiút, nevelte évekig, nem kellett az anyjának.

A fél falut gondozta, mindenki ügyét intézte, a keresztfiát etette minden vasárnap hosszú éveken át, amikor meghalt az anyja és nem volt, aki gondoskodjon róla. Amikor fiatalon megözvegyült és több kérője is akadt, azt mondta, az én fiaimnak nem lesz mostohája. És egyedül nevelte fel őket.

Kis svájci kolompot kötöttünk egy spárgára az ágya elé, hogy meghalljuk, ha föl akar kelni, nehogy elessen. Ő, aki minden elesett pótanyukája volt, mindenkiért felelősnek

érezte magát. Harcedzett, kemény asszony, elirányította a magáé mellett a fél világot. Tizenkét évesen elvesztette a gyerekkorát, most visszakapta. Nézi a kezén a kidagadó, kék ereket: - Lassan átlátszóvá válok - mondja, és figyeli a galambokat, ahogy köröznek fölötté az égbolt végtelenjén, szárnyuk ezüstösen csillan a napfényben.

Csodálatos jel, szent kereszt,
mely földünkön ragyogva áll,
ezen függött a Bűntelen:
világmegváltó Jézusunk.

Fönségesebb e drága fa,
mint Libanonnak cédrusa,
ártó gyümölcsöt nem terem,
de váltságdíjunk hozza meg.

Krisztus, jóságos nagy Király,
míg szent kereszted lesz jelünk,
ne múljon óra, pillanat,
mely kegyelmedből nem merít,

Hogy egybehangozzék szavunk,
míg buzgó szívvel hódolunk
s hogy mindenkor zengjen neked
méltó hálánk s dicséretünk.

Atyádat, áldó Lelkedet
egyként dicséret illeti,
Jézus, veled, ki ránk hagyod
dicső kereszted kincseit. Ámen.

Járay Márton

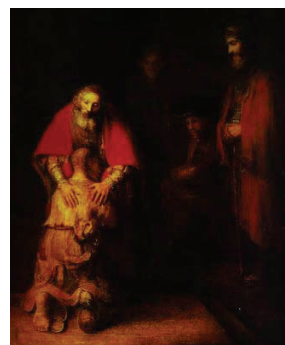
„Egy embernek volt két fia...”

Elkötelezettség vagy Szabadságvágy

Az egyiket úgy hívták, Szabadságvágy. Álmai voltak, terveit. Ezek a tervek túlmutattak azon az élethelyzeten amiben élt. Kezdte fojtogatónak megélni a körülményeit. Hiszen ő ennél többre, de legalábbis másra volt hivatott és többre is képes. Nem tagadta, hogy ami körülvette, az értékes, fontos, de neki ez így nem élet. Szűk, szoros, bezárt érzés. Ebből ki kellett törni. Szerencsét próbálni, mint a mesében. Még nem késő. Kikérte a ráeső részt, és elindult. Ment a vágyai után. Legfőképpen a szabadság után. És minden szabad volt. Új dolgokat lehetett kipróbálni. Nem volt már felsőbb akarat, aki keretezett volna. Nem volt már korlát, és nem volt, aki a korlátot felállította volna. A korlátlan szabadság érzés volt egyedül. Nem fiú volt már többé, hanem ember! Egy idő után hirtelen megtorpant, valamiben elakadt. Nem tudta mi az, de gátolta. Nem volt továbbvezető út. Beleütközött életében talán először úgy igazán az emberi korlátaiba. Nekifeszült, de az mozdulatlan maradt. Ő próbálkozott, de az csak emésztette az energiáit, míg végül a földre roskadt. Kimerültségében úgy érezte, hogy ő már sem ember, sem fiú, csak szolga, akinek már semmi sem szabad.

A másik fiút Elkötelezettségnek hívták. Kitartó volt mindig és mindenben. Helye, feladata, szerepe volt és ő abban kitartott. Ahhoz minden körülmények között hű maradt. Néha büszkén, néha fogát szorítva. Voltak vágyai. Nem nagyok. De annál többre értékelte a megbízhatóságot, kitartást, szerepéhez való hűséget. Szerette ha vannak keretek, ha tiszták a szabályok, a felelősségi körök és az ezzel járó jogkörök. Tisztelte, betartotta azokat, és mástól is elvárta ugyanazt. Ez biztonságot adott neki. A közösség is így fogadta őt el, ebben a szerepben. Az annak kijáró tisztelet is övezte. Minden a nagykönyv szerint ment. Csak mikor Szabadságvágy visszajött, akkor érezte, hogy valami nincs rendben. Nagyot csalódott az addig igaznak vélt rendben. Minden borult. A szerepe kiüresedett. Addig fiúnak érezte magát, de abban a percben szolgának. A legutolsó cselédnek.

És az Ember? Ő már korábban lemondott mindenről. Lemondott a vágyairól, hogy a fiai a közelében legyenek. Elengedte Szabadságvágyat. Hagyta, hogy menjen. Hiányzott, de engedte. Amikor Szabadságvágy visszatért, mint aki elfeledte emberi, atyai szerepét, méltóságát, futott elé, fogadta vissza. Amikor Elkötelezettség ezért nem jött be az Atyai házba, lemondva újra szerepéről, méltóságáról kiment hozzá, magyarázkodott. Miért? Miért mondott le a vágyairól, a társadalmi szerepéről, rangjáról? Mert egyvalamit soha nem áldozna fel. Azt, hogy Ő Atyja Szabadságvágnak és Elköteleződésnek. Akik Fiak, és minden körülmények között azok maradnak.

A sütemény

Sokszor gondolkozunk azon: „Mivel érdemeltem ki ezt a roszt?” Vagy, „Miért engedi meg Isten ezt a dolgot az életemben?” Ha benned is felmerülnek ezek a kérdések, itt van egy rövid, aranyos kis történet: Egy lány, amikor hazament édesanyjához elkezdett panaszkodni: „Anyá, meg fogok bukni algebrából, a barátom szakított velem és a legjobb barátnőm elköltözik. Miért kell, hogy ilyen sok rossz dolog történjen velem?” Mialatt a lány elmesélte bánatát, az édesanyja éppen egy süteményt süttött. Megkérdezte a lányát, hogy kér-e enni valamit. Erre a lány egyből így felelt: - „Persze anyá, te mindig valami nagyon finomat csinálsz.” - „Megkínálhatlak egy kis olajjal?” - „Fúúúúj, anyá ettől lenne aztán szörnyűbb a napom.” - „Akkor adhatok néhány nyers tojást előételnek?” - „Jaj, anyá, az is undorító.” - „Talán lisztet vagy egy kis szójabikarbónát?” - „Anyá!!!!!! Valami normális dolgot szeretnék enni!!!!” - Erre az édesanyja így felelt: „Drága kicsim! Sokszor a dolgok, egymagukban

rossznak tűnnek. De ha megfelelően összerakod őket, akkor a végeredmény egy nagyon finom és csodálatos sütemény lesz, amit szeretni fogsz! És drága lányom ez nem csak a sütésre igaz...”

Egy megható kis történetet olvastam...

A nagy szabadságharcos, Garibaldi tábornok, egyszer katonáival, az olasz hegyekben, egy pásztorral találkozott, aki elkóborolt juhát kereste, az alkonyi órákban. A pásztor csak ment az elkóborolt juh után, amerre sejtette. Arcára volt írva, mennyire hiányzott neki, „az-az egy” Garibaldi tábornok szíve megesett rajta és kiadta a parancsot katonáinak, induljanak az elveszett juhot keresni. Már sötétedett. Kézilámpákkal széledtek szét a fák közé a hegyekbe, hogy megkeressék a pásztor elveszett juhát. De később egymásután szállingóztak vissza a táborba. Nem találták meg és nagyon elfáradtak. Reggel, amikor felébredtek, különösnek látták, hogy vezérük még mélyen aludt. Pedig máskor mindig korán kelt és ébresztette őket is. Amikor végre fölébredt, és felült fekvőhelyén, takarója alól előhúztta a báránycsoporthat. Hajnalig, kereste, addig nem nyugodott, amíg meg nem találta. Amikor felébredt, első gondolata és szava is ez volt, „Vigyétek vissza a pásztornak” Nos, így keresi a mi Főpásztornak Jézus is, elveszett báránycsoporthát! Mindig az „EGYET!” Boldog lehet az, akit már megtalált.

ADD TOVÁBB A LÁNGOT

Krisztus nem azt fogja tőlünk számonkérni, hogy hányszor jártunk Máriapócon, Sümegen, vagy Andocson, az se érdekli: előénekesek voltunk-e vagy sem, hogy a betegek vagy az egészségesek közé tartoztunk, szereztünk-e diplomát, vagy kétkezi dolgozók voltunk. Ő csak egy valamit kérdez, de itt mellébeszélést nem enged: Szerettük-e testvéreinket?

Ha mások gyarlóságait nehezen viseled,— gondoldj arra: te kaptál sokat. Amikor a névmások sorrendje megváltozik életünkben és első helyre kerül az Ő, az Isten, és azután következik a te, az embertestvér, majd pedig az én: akkor lettünk igazán Krisztus tanítványai.

Nem elég, ha csak Isten felé mutatjuk a jó oldalainkat, ha például csodálatosan tudunk imádkozni, mert nem jó az a kályha sem, melyben ugyan ég a tűz, de nem adja le a meleget. Senki sem dolgoztat olyan emberrel, aki nem tartja a szavát, aki saját elgondolása szerint módosít a terven, aki rossz anyagot ad hozzá, vagy nem becsületes munkát végez. Isten is megkívánja: éld az Evangéliumot változtatás nélkül, légy keresztény, ha vállaltad.

Istent megszerettetni csak az tudja, aki szereti Őt. Van valami a kezünkben, amivel befolyásolni tudjuk jövőndő bíránk ítélkezését: a felebaráti szeretetet. Ez az egyetlen megvesztegetés, melyet Krisztus tanácsol és helyesel.

Nem lényeges, hogy érezzük az adakozás örömet, elég, ha tudjuk: kötelezve vagyunk rá. Úgy visszautasítani, hogy az ne fájjon: nagy művészet és a szeretet egyik legnagyobb bizonyossága. Ne gondold azt, hogy az emberek mindig értelmesekek, de azt se hidd, hogy mindig szükség van rád,

A részvét: részt-vevést jelent. Mennyire kár, hogy keresztény nevelésünk csak odáig tudott eljutni, hogy együtt érezzünk a szenvedőkkel, de ahogyan keresztényietlen a káröröm, éppen úgy valami hiányzik kereszténységünkéből, ha nem örülünk másokkal. Tulajdonképpen hálát is kellene adnunk testvéreink örömeiért.

Krisztus azonosította magát testvéreinkkel, s ezt hinnünk kell akkor is, ha alig felismerhető az arca bennünk,— ez az egyetlen, ami megkönnyíti hogy jók legyünk tüksés testvéreinkhez, de ha szeretetlenség voltunk: ítéletünket fogja nehezebbé tenni.

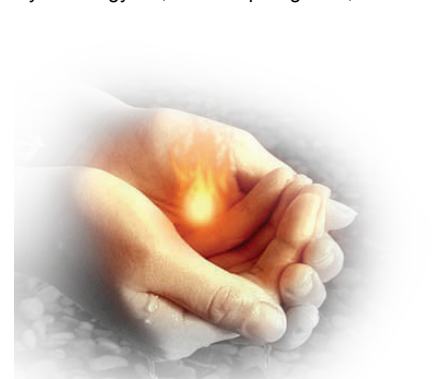
Krisztus neked is felteszi a kérdést: kinek tartasz Engem? Őt nem érdekli, hogy mások illésnek hiszik, vagy profétának, egynek a sok közül, mert ő most egyedül a te véleményedre kíváncsi. Nem beszélhetsz mellé: látja gondolataidat. Számodra kicsoda Krisztus?

Az Úr mindig kész nekünk modeltt állni: utánózhatsz alázatosságát a közösség-vállalásban, amikor az otthonod, a hazád vétkeiért érzel felelősséget, másolhatod a türelmét, ha idegeidre megy az emberek értetlensége, követheted őt az önzetlen szolgálásban, anyja iránti tiszteletben, a megbocsátásban,— és megtanulhatod akcentusát az imában, az Olajfák hegyén is.

Krisztust mindenki a saját egyéniségén keresztül tükrözi. Ez az általunk írt, vagy bemutatott evangélium. Sajnos, sok a nem hiteles másolat, sok a rövidített kiadás, még több a hamisított vagy felhígított. Életünkre is bőven ráférne egy „Entmythologisierung.”

Ha Krisztust látnád roskadozni a kereszt alatt: biztosan segítenél. Miért nem akarod elhinni, hogy Ő fogadja minden szívességedet a testvérek mögött, és minden durvaságodat is ...

Nagyon sokan azért lesznek bűnözők, mert kevés szeretetet kaptak: sajnáltuk tőlük a maradék időnket, a jó szót, az érdeklődést, az anyagot, mert ítélkezni könnyebb, mint segíteni. Olyanok vagyunk, mint a lápvilág lakói, akik nem

mutatják meg az egyetlen ösvényt rajta keresztül, hanem nyugodt közönnyel hagyják beleveszni az átkelni akarókat, mondván, hogy mi közünk hozzá ... ? Ha te kereszténynek tartod magad, élj úgy, hogy mások is annak tartsanak. Ne így fogalmazd: sok nehézségem van az öregeimmel, hanem: lehetőséget kaptam Istentől a köteles hála kimutatására.

A régészek apró töredékekből is összeállítják az ókor edényeit, a sírfeliratok maradék betűiből kiolvassák az egész szöveget, Krisztus az emberekben észreveszi az Atya gondolatait akkor is, ha alig valami nyom mutat rá. Te nem tudnád ezt megtenni?

Isten jelenlétének gyakorlatahoz az is hozzátartozik, hogy felismerjük Őt testvéreinkben. Ha te igaznak tartod magad, akkor semmi közöd Krisztushoz, mert Ő a vámosok és bűnösök barátja. Ez lesz a vég: a világmindenséget összetartó erők megrendülnek, ha benned az erkölcsi rend felbomlik, végzetes lehet számodra.

A bűn nem valami folt a lelken, mint a kátrány vagy tintapacni, hanem szakítás: a szeretet részleges vagy teljes felmondása. Istennel, az Élettel ellenkező: halál, a Világossággal szemben: elhomályosodás, vagy teljes sötét: Lélek-kioltás. Amikor bűnt követsz el: alkalmatlanná teszed magad az isteni felfogására, kisebb vagy nagyobb mértékben, ahogyan meghibásodik rádiód is, ha avatatlan kézzel megbotlyogtad szerkezetét.

Értünk hozzá, hogy mások életét megkeresítsük, hogy nehezebbé tegyük azt, ami úgyis nehéz. Nem sajnáljuk a gúnyos megjegyzést a hivatalban, s a gyárban szívesen adunk rossz szerszámot a kezdők kezébe. Kihasználjuk a gyengébbek erejét, zsarnokoskodunk otthon

és mindezek dacára elvárjuk, hogy kereszttel jelölt gyászjelentést adjanak ki rólunk, mely azt állítja, hogy mi voltunk a legjobb szülő, nagyszülő, testvér, sógornő és rokon. Vajon Isten is aláírja ezt?

Mennyi érték pazarlódik el, ha a mélyforrások nyomán feltört forróvizek csak úgy elfolynak, milyen kár, bennünk, ha Isten hívásai ellaposodnak s nem tesszük meg, amire fellelkeseztünk, vagy éreztük, hogy helyesebb lenne. Néha egészen kicsiségek ezek: látogatás egy öreg rokonnál, a gyerekekkel töltött vasárnap, egy elmaradt levél megírása. Máskor nagyobbak: szakítás a bűnnel, egy könyv, egy film otthagynása, ébredező hivatás, gyermek vállalása... A megtérés: önmagunk felmérése, mellébeszélés nélkül, álarc-levetés a nagyképű szerep után. Ha nagy voltál a bűnben, légy nagy a bűnbánatban is.

A lecsapolt mocsár kitűnő termőtalajává válik, egy elrontott élet is, ha igazán felszámoljuk. Hajlamosak vagyunk, hogy a bagatell dolgok lefoglaljanak. Legyünk féltékenyek a saját szívünkre. A bűn olyan, mint a kagylóba került homokszem. Gyöngy lehet belőle, — de verejtékes munka árán.

Az egyesszámban való imádkozás a helytelenségek láttán: tulajdonképpen közösség-vállalás a testvérekkel és egyúttal egy végtelenül meleg kézszorítás az Úr felé...

Nem tudod fölszedni, ha egy vödör vizet kizúditottál az udvarra: ha rosszat mondtál másról: hogyan tudod majd jóvátenni? Mielőtt valakinek a hibáit kibeszelnéd, vagy pálcát törnél fölötte, kérdezd meg magadtól: imádkoztál-e érte annyit, hogy ezt megtehesse? Ha bírálgatod az Egyházat, úgy bírálgasd, mint saját otthonodat, melyért te is felelős vagy. Van keresztény pletyka is: mondj jól másokról!

Kár, ha csak mentőállomás vagy az Isten Hegyén, mikor hivatásos vezetőnek kellene lenned. Ha családótdal hivatásodban: Krisztus családótdal bened. Amíg magadat keresed, nem élhet benned Jézus, mert ő az Atyáért él.

A kísértés egymaga nem baj, Isten nem kizárólagosan a mafiákat választja ki szolgálatára. ... A borostyánkőbe foglalt, megkövesedett bogarak nagy értéket jelentenek, de csak ott és nem bennünk.

Akármielyen gyertyát is gyújtasz meg, a láng mind-egyiken: láng. Istent megdicsőíti az egyszerű élet is, a nagy pályafutás is, hiszen mindegyik gyertya a maga teljes anyagát adja hozzá a láng fenntartásához. Nem lehet bírni Istent anélkül, hogy magunkat ne ajándékoznánk teljesen neki.

Akinek sok kívánsága van, olyan, mint az a szőlőtőke, melyről nem törték le idejében a felesleges hajtásokat és ezért elbokrosodik, kimerül, sőt gyenge termést hoz. A vágyak sokféle nyugtalan-ságot hoznak magukkal s ezek, mint a kapaszkodó indák, összefonódnak, elnehezdednek, elzárják az utakat, kúsznak a földön és végül a tökélet is lehúzzák maguk után.

Amikor belefáradtál az életbe és elkap a könnyítés vágya, vagy a megalkuvás nehéz kísértése, jusson eszedbe: ha valamilyen hangszere csak egy kicsit is meglazul a húr, már nem lehet a dallamot hibátlanul kiverni rajta. Ne vedd könnyen Isten hívásait: nem tudhatod, mi van mögöttük.

Szent-Gály Kata

Családi kuckó

Hová tűntek a „normális” gyerekek?

A rossz gyerek a jó hír?

A sajtótermékek címlapjára csak elvétve kerülnek gyerekek, és negyedoldalasnál nagyobb írásokban alig foglalkoznak velük az újságok, az pedig még ritkábban fordul elő, hogy a cikkekben meg is szólaltassák őket. Emellett a fiúk túl, míg a lányok alul vannak reprezentálva a médiumokban - mondja Melles Katalin, az Ipsos ügyfélkapcsolati igazgatója, annak kapcsán, hogy cége a Magyar Lapkiadók Egyesülete megbízásából készített egy olyan felmérést, amely a kiskorúak médiaszereplését vizsgálta. Ebből a kutatásból derül ki többek közt az is, hogy ha a gyerektémáról van szó, akkor a nyomtatott lapok többsége az oktatással, neveléssel, sporttal és szabadidővel kapcsolatos ügyekkel foglalkozik, a bűnügyi jellegű cikkek csak ezután következnek.

Viszont más a helyzet akkor, ha egymás mellé tesszük az online sajtókat és a nyomtatott lapokat, és azt nézzük, hogy a pozitív és negatív cikkekben milyen arányban szerepelnek fiatalok. Az online sajtóban szereplő gyerekek az esetek 14 százalékában azért kerülnek be a hírekbe, mert betegek, 13 százalékban azért, mert bűncselekményt követnek el, 10 százalékukat bűncselekmény áldozataként mutatják be, 7 százalékban erőszak áldozataként, 7 százalékukat pedig azért, mert sérülés miatt kórházba kerültek. Csupán az esetek 7 százalékában említik őket azért, mert sikeresek és tehetségesek. Ehhez képest a nyomtatott sajtó az esetek 20 százalékában szerepelteti pusztán ez utóbbi miatt a kiskorúakat, de a bűncselekmények elkövetésével kapcsolatos említés itt is 15 százalékos.

Megdöbrentő, de ha ma egy gyerek az újságokba kerül, az nagy eséllyel valamilyen baleset, tragédiához köthető. Különösen akkor, ha online sajtóról van szó. Ott ugyanis még a nyomtatott lapoknál is negatívabb a kiskorúak ábrázolása.

Rosszfiúk és jó lányok

A médiumok a fiúkat nagyobb arányban jelenítik meg negatív szerepekben, mint a lányokat. Ha egy gyereket a sajtóban bűncselekmény elkövetőjeként említenek, akkor az az esetek 95 százalékában fiú, és csupán 5 százalékában lány. Hasonló a helyzet akkor is, ha egy kiskorút bűneset áldozataként szerepeltetnek, 71 százalékuk fiú, és csak 29 százalékuk lány. Akkor viszont már a lányok felé billen a mérleg nyelve, ha arról van szó, hogy a lapok sikeres és tehetséges fiatalokat mutatnak be. Ilyenkor ugyanis már a szerepeltetett fiatalok 54 százaléka lány. (Még a hírességek gyerekei közül is a lányokat emeli ki a média.) Úgy tűnik, a sajtó a gyerekek szerepeltetésekor nem igazán tükrözi a valós arányokat. Remélhetőleg mintaként sem szolgál.

Szabó Emese

Stratégiai játékok kezdőknek és haladóknak

Az életről és életre szóló társasjátékok már nagy-szüleinket is szórakoztatták, bár akkoriban még nem nevezték őket stratégiaiak. A Monopoly névre keresztelt örökzöld annak idején éppúgy magán viselte korának jegyeit, ahogyan szocializmusban fogant utóda, a Gazdálkodj okosan!, amelynek kényszerű szanatóriumi pihenés mezője (rálépve több körből kimaradsz) sokak számára mögöttes tartalommal is bír.

A régi időknek is megvolt a maguk generációs játéka, amit a nagyszülőknek egyszer kellett megtanulniuk, és e tudásukkal - habitusuknak megfelelően - „végigverhették” vagy nyerni hagyhatták összes unokáikat. Ma viszont havonta változik a bőséges kínálat színes, formás, szagos kellékekkel, bonyolult használati utasításokkal. Ezekben már nemcsak kapitalista vállalkozóként, szállodatulajdonosként, idegen területek hódítójaként próbálhatjuk ki magunkat, privát életünk játékmezőit is végigfuthatjuk. Pályát választhatunk, házassodhatunk, gyereket vállalhatunk, és a végén értékelhetjük életünk sikerét. A végső számadásnál nemcsak összegyűjtött ingó és ingatlan vagyonunk esik súllyal a latba, az elért karrier is számít, és főképp, hogy milyen minőségű öregotthonba érkezünk a célnál.

Persze, ha csemetéinkkel együtt is játszunk, nyilván szó esik róla, hogy Pistike, most jól csöbe húztad Julcsikát, de azért

az üzleti életben nem az az elsődleges cél, hogy a másik vállalkozása becsődöljön, hogy a felfedezéseket sem csupán az motiválja, hogy minél nagyobb hasznot sajtoljunk ki belőlük, és a pályaválasztásnak sem csak azon kell múlnia, hogy a foglalkozáskártya alján milyen havi jövedelem szerepel.

Többnyire kevésbé frissek az ismereteink az otthonunkba kerülő számítógépes játékokról, amelyek nem pusztán kis dobozokban érkeznek, hanem észrevétlenül szívárognak be az éterből. Hosszasan lehetne sorolni az öldöklős fiújátékokat, de említhetném a jóval szelídebbnek tűnő kreativitásfejlesztő, otthontervező sorozat darabjait is, amelyek továbbfejlesztett változatai meglehetősen sematikus ábrázolják a mindennapokat az étkezéstől az érzelmi szükségleteken át a szexuális élelig.

Nemrég gyerekeim új ingyenes játékra hívták föl a figyelmemet, amely az ismert gyorsbűfé hálózat mindennapjaiba enged bepillantani. A játékosnak egy multi céget kell elvezetgetnie, a tehenészettől a marketingosztályon át a felszolgálásig. Gyanítom, hogy némi szülői magyarázat elkelne arról, hogy a színes bőrű konyhai dolgozó miért köp bele a hamburgerbe, és hogy miért kell azonnal kirúgni azt az alkalmazottat, akinek nem ér fülig a szája.

Mindenesetre néhány marketingszabály olyan élénken bevésődik majd a kis játékosok agyába, mint az, hogy aki húst dob, kétszer jön. Például, hogy reklámokkal a gyerekeket kell megcélozni, és ha túl sok a szívbetegségben elhalálozó vásárló nem a menü összetételén, hanem a marketing kampányon kell változtatni. Kérdés, miképp tudjuk csemetéinket biztonságban vezetgetni a játéközönben úgy, hogy ne zárjuk el őket az új impulzusoktól, de azért megmaradjon az erkölcsi érzékük. Na, ez az igazi stratégiai játék - szülőknek.

Forrás: Képmás Magazin / Szám Kati

Az Európai Unió hámlik

Orrszarvú-bőre bőhöm táblákban hullik róla, s mind nyilvánvalóbb lesz az évszázadok óta folyó Nagy Átalakítás lényege: Zeusz hajdani szerelmének lényébe Macbeth boszorkányai költöznek. Általuk maga Macbethné, Lady Macbeth, minden gazság szépséges kiagyaloja, aki számára minden erény értéktelen, s minden bűn erény.

Európa zászlaján mintha még a Szűzanya csillagkoszorúja forogna az ég határtalan Mária-kéjében. Tehát egyelőre még nem a helyébe tervezett vonalkód szivárványsora hirdeti – mi tagadás, őszintén – az új idők, új értékeit, a konzumidiotizmust, a vadásgot és a gendert.

Lám, lám, ha végig vesszük az úgynevezett európai értékeket, akkor kiderül, hogy mind mögött ordas érdek acsarkodik. Az abortusz, az euthánázia mindennapi gyakorlattá válása, valamint az iszlám országok – a világ utolsó látszó vallási társadalmi – ellen vívott háborúk idején a helyzet napnál világosabb, helyesebben: pokolnál sötétebb. S ha ez sem elég, akkor idézzük föl emlékezetünkben az EU parlamentjének Magyarország elleni acsarkodó csűrühjét, amelynek hangadóit a gyűlölet szinte kivetkőztette emberi mivoltukból.

Az európai értékek fogalma azért írható le nehezen, mert nincsenek.

Az EU „demokráciája” igencsak tarka világ. A tagállamokban még – legalábbis törekvésként – állítólag létezik bizonyos szólamú demokrácia, de szervezetiileg már nem, hiszen a részes országokban politikai pártok szerint választott képviselők igencsak vázlatosan jelenítik meg az őket küldő nemzetek arcát, törekvéseit, érdekeit. Végképp nem a kisebbségeket, és a legkevésbé az erkölcsi közösségeket. Az elvileg reájuk épült uniós szervezetek egyre kevésbé demokratikusak, jobbra még azzal sem henceghetnek, hogy választották őket. Mindehhez jönnek a kapitalizmus = sokpénzizmus hatalmasságai, akik semminemű népi fölhatalmazással nem bírnak, ilyenre nem is tartanak igényt. A szemérmetlenül túlfizetett képviselőket és a basáskodó tisztségviselőket tán csak Bilderbergék kérhetik számok.

„Ma névtelen tőkék teszik rabszolgává az embereket, névtelen hatalmak, amelyek

felhasználják őket, kínóznak és ölnek. Pusztító erőt képviselnek, amely fenyegeti a világot.”

(XVI. Benedek pápa a közel-keleti püspöki szinódust megnyitó, rögtönzött beszédéből, 2010. október 12.)

Abszolút monarchiák irányítanak. Az Álszent Demokrácia színpala mögött hozott döntéseik mindenkor a pénz szaporításának a vélt vagy valódi érdekeit szolgálják, és fűtyülnek az emberek és a természet sorsára.

Elmélkedjünk kissé a valódi föllálláson. Egyfelől mi, emberek és a bolygónk, túloldalt a Pénz, „a bankrendszer fizetési ígérete”, vagyis a Semmi, az Antikrisz-

tus. Kettőnk között az Álszent Demokrácia varázsfüggőnye.

A magánhatalmak rendelkeznek mindazzal, ami a pénz által birtokolható – a föld, az ipar, a kereskedelem, a találmányok, egyszóval minden, ami megvehető a javaktól választási eredményekig. Egy-egy Béke Nobel-díjra méltó ember ellen olykor világméretű hajsza indul. Ugyan miért? A demokrácia miatt. Az illető ugyanis lerántotta a leplet a Magánállamok akarata szerint működő politikai államok és egyéb képződmények csaláságáról, egész országok bepoloskázásáról, az egész emberiség lehallgatásáról. Röviden az alapvető demokratikus intézmények körülrohógéséről. Nem folytatom: minderről részletesen írtam Magánállamok c. könyvemben (Boldog Salamon Kör, Budapest, 2003.)

Az eurokratáknak erkölcsi felelősségük egyáltalán nincs. Ki hallott arról, hogy főrangú tisztviselő lemondott volna szakmai hozzá nem értése, vagy helyzete morális vállalhatatlansága miatt? Az EU nem a Cincinnatusok és Teleki Pálok világa, hanem inkább a Sztalinoké és a Nezvál Ferenceké. Utóbbi 5 (öt) elemi+ELTE jogi kar végzettséggel irányította a magyar igazságügyet a forradalmárok elleni megtorlás idején, 1957 és 1966 között.

Kísérteties a két világ személyügyi politi-

kájának egyezése. Világos: a tudatlan ember nem talál szakmai ellenérvet a hibás utasítás ellen, és a sok gyalázatos döntés fölmorzsolja a lelkiismeretét, amit különben is kikezdték Európa keresztény erkölcsi alapzatának módszeres rombolásával. A jakobinusok, a kommunisták/fasiszták és a liberálisok teljes szándék-egységében.

A mostani válság kirobbanása óta – immár ötödik éve! – nyilvánvaló, hogy az Unió nem az európai emberek, hanem a nemzetközi nagyvállalatok pártján áll. Mutatja ezt a válságba jutott déli államokra kényszerített ún. megszorítások kegyetlensége és haszontalansága, és ezek elutasítása miatt a Magyarország elleni szabályos hadjárat. Mi tagadás, ez utóbbi az 56-os helyzetre emlékeztet, amennyiben a magyar nép akkor is rámutatott a kor romlottságára: a kommunizmus és az ún. „szabad világ” külső értékrendjének hamisságára ugyanakkor a belső érdekrend rejtett összefonódásaira.

Mi a magyar bűn?

Egy mélyen demokratikus tény, ami utoljára a nemzet ötvenhatos lelkesültségében lobbant föl. Akkor is a nép elsőprő többsége döntött a Vörös Hadsereg kivonulása és a szabadság, mint a legelemibb emberi alapjog visszaszerzése mellett, most, 2010-ben, parlamentáris viszonyok közt történt ugyanez: nemzetközi nagytőke pártjai hiába hazudoztak, csaltak, majd verették, lövették a népet, csúfosan megbuktak, s a nemzeti összefogás – a Fidesz-KDNP pártszövetség kétharmados többséget szerzett.

Ez a főbűnünk.

A kétharmad nyílt lázadás. Ilyesmi az EU-ban nem szokott megessni. Általában néhány százalékos fölénnyel élre vergődik a választáson valamelyik párt, amely aztán keservesen lavírozgat a kecske és a káposzta között. Jó, ha kibírja a négy évet. Ebbéli reményében követi az Uniónak, az IMF-nek, a Magállamok kódvilágából küldött bürokratainak önkényes iránymutatásait és kötögeti a különféle alkukat népe rovására. Mindez lassacskán elmossa a pártok eredeti vonásait, s egy idő múlva szinte mindegy, zöldek kormányoznak-e, vagy a kékek, netán a szürkék. Igen, leginkább a szürkék. Ezt a választók is észlelik, és a szavazótáborok meg a pártok lassan egybeközlnek, a nemzetállam sok százados értéke hitelét veszti. Ez a cél.

Folytatás a másik oldalon.

Nyilvánvaló, hogy az önkényuralom, a Magánállam, és a neki kezes nemzetközi szervezet mozgásterét össze sem hasonlítható egy csekély többségű, állandó válsággal küzdő parlamentáris demokrácia kormányának lehetőségeivel. Ez utóbbi nem csak választóinak van kiszolgáltatva. A kellő jogi eszközöknek sincsen birtokában, pl. alkotmány-módosítással sem élhet. Ezért a szürke bukdácsoló az ideális „demokrácia” a Magánállamok, és helyi álarcuk, az EU szemszögéből. Értékes, mert tehetetlen. Magyarország veszélyes, mert tehetséges. A liberális-

fasiszta-kommunista falanx ezért irtja a tehetséget, és ezért kontraszektál. (Kodolányi János: Zárt tárgyalás, 1943.)

Nem véletlenül támadnak bennünket, s támogatnak, pénzelnék nyíltan még olyan mókás pártokat is, amelyek korszakváltást ígérnek. Előre kőkorszakba! – reményük szerint az acsargó vademberek közé! "Minden önmagában meghasonlott ország elpusztul és ház házra omlik." (Luk 11,17) Ellenfeleink jobban ismerik az Evangéliumot sok „kereszténynél”...

Az őskori művészet a tanú rá, hogy az emberiség már a kőkorszakban is tudta, csak Gazdaságkor Magánállamai igyekeznek elfelejteni, hogy az értékeket azért kell védeni, mert azok védenek bennünket: ha az igazságtól elpártolunk, akkor többé nem lesz igazunk. Nem leszünk se nép, se ember.

S így megy ez, amíg meg nem indul Lady Macbeth ellen a Birnámi erdő...

Czakó Gábor

Ferenc pápa Ki kell lépni az Egyház intézményeinek falai közül

„Minden megkeresztelt ember arra kapott meghívást, hogy bátran hirdesse az evangéliumot az élet minden területén” – hangsúlyozza a Szentatya a missziós világnapra írt üzenetében, amelyet október 20-án tart az Egyház. A pápa arra buzdít, hogy kilépve az intézmények falai közül, vigyük el az evangéliumot az élet minden területére.

A dokumentum május 19-i dátummal jelent meg. Ferenc pápa kiemeli, hogy az evangelizáció sohasem egy elszigetelt tett, hanem mindig az Egyház cselekvése. Egy közösség akkor igazából felnőtt, ha kilép saját határain túlra azért, hogy elvigye Jézus reményét a legtávolabbi helyekre is.

A hit Isten értékes ajándéka, amelyet nem tarthatunk meg magunknak, hanem meg kell osztanunk másokkal is. A Szentatya ebből kiindulva fogalmazza meg első, a missziós világnapra írt üzenetét. Minden közösség akkor nevezhető felnőttnek, amikor megvallja hitét, örömmel ünnepli azt a liturgiában, megéli a szeretetet, és szüntelenül hirdeti Isten Szavát saját körein túl is úgy, hogy elviszi az élet legtávolabbi helyszíneire is.

Ferenc pápa hangsúlyozza, hogy a hit éve és a II. Vatikáni Zsinat hatvanadik évfordulója arra ösztönzi az Egyházat, hogy a mai világban való jelenlétének, valamint a népek és nemzetek közötti missziójának megújult tudatosságára jusson. A missziós lelkület nem pusztán földrajzi terület kérdése, hiszen a hit határai nemcsak különböző fizikai helyeken és más-más kulturális hagyományokon keresztül húzódnak, hanem közvetlenül is eléri az egyes ember szívét.

Minden közösség arra kapott meghívást, hogy hirdesse Jézust a földkerekség végső határáig, ami a keresztény élet lényegi tulajdonsága. „Mindannyiunknak az a küldetése, hogy a világ minden táján közösséget vállaljunk az emberekkel, megvallva és tanúságot téve Krisztusba vetett hitünkéről” – írja a Szentatya.

Arra hívja a püspököket, hogy tartsák fontosnak a lelképászorok képzésében a missziós jelleget, kiemelve, hogy „a missziós tevékenység nemcsak a keresztény élet egyik fontos témája, hanem alapvető paradigmája, hiszen ez a szemlélet- és létmód a keresztény élet minden területét áthatja”.

A Szentatya arra figyelmeztet, hogy „gyakran az evan-

gelizációs tevékenységet nemcsak külső, hanem az Egyház közösségén belül található akadályok is nehezítik”. Néha „kevés az a lelkesedés, öröm, bátorság és remény, amit a Jézusról szóló tanításba, korunk emberének megsegítésébe és a vele való találkozásba vetnek”. Előfordul, hogy még mindig azt gondolják, hogy az evangélium igazságának hirdetése az emberi szabadság elleni erőszakként jelenik meg, pedig az evangéliumi igazság felkínálása éppen hogy tisztelgés személyes szabadságunk előtt” – idézi a pápa VI. Pált.

Gyakran azt látjuk, hogy „az erőszakot, a hazugságot, a hibákat emelik ki, ezért sürgető, hogy ma felragyogtassuk az evangélium szerinti életet az Egyházon belüli igehirdetés és tanúságtétel által. Nem szabad elfelejtenünk az evangelizációnak azt az alapelvét, hogy nem lehet Krisztust az Egyház nélkül hirdetni. Az evangelizáció sohasem egy elszigetelt, egyéni vagy magánjellegű tett, hanem mindig az Egyház közösségének cselekedete.”

A pápa az igehirdetés számos kihívásáról is szól, és mindenkit arra buzdít, hogy vigye el a mai kor embere számára azt „a biztos fényt, amit csak a Krisztussal való találkozás adhat, és ami az élet minden napját bevilágítja”.

Az egyház missziós jellege nem prozelitizmus, vagyis pusztá hittérítői buzgalom, hanem a konkrét élet tanúságtétele, amely világosságot ad, utat mutat, reményt és szeretet sugároz”. A pápa kiemeli, hogy „az Egyházat a Szentlélek vezeti ezen az úton”.

A missziós világnapra írt pápai üzenet záró részében a Szentatya arra emlékeztet, hogy milyen sokan lesznek az evangéliumi örömhír hordozói a misszionáriusoktól kezdve a fidei donum papi közösség tagjaiig és azokig a világi hívekig, akik „azért hagyják el hazájukat, hogy az evangéliumot más területen és kulturális közegben szolgálják”.

„Misszionáriusokat adni sohasem veszteség, hanem nyereség” – állapítja meg Ferenc pápa. Arra ösztönzi a püspököket és a vallások családokat, hogy „segítsék azokat a helyi egyházakat, amelyeknek szükségük van papokra, szerzetesekre és világiakra is, hogy megerősítsék a keresztény közösségeket”.

Fontos, hogy „a hivatásokban gazdagabb egyházak nagylelkűen segítsék azokat, ahol az ilyen elkötelezettségű emberekből kevesebb van”. A Szentatya kiemeli a „fiatal egyházak” jelentőségét, amelyek új lelkesedést vihetnek a régebbi keresztény hagyományokkal rendelkező közösségekbe.

Ferenc pápa végül gondolatban a világ számos pontján üldözött keresztény felé fordul, és megállapítja, hogy ma több a vértanú, mint az első századokban volt. A pápa biztosítja őket arról, hogy lélekben és az imádságban közel van hozzájuk, és megismétli számukra Jézus vigasztaló szavait: „Bízatom, én legyőztem a világot” (Jn 16,33).

Magyar Kurír

Egyhangúan telnek a napjaid? Senki sem nyitja rád az ajtót? Szolgálj! Szeress! Jézusnak szüksége van rád!

A nagyatádi Karitás csoport 22 éve végez szeretetszolgálati tevékenységet Nagyatádon és vonzáskörzetében.

Fő tevékenységünk a lelki segítségnyújtás, a szeretetszolgálat és a szegény sorsú emberek felkutatása. Boldogság számunkra, ha élethelyzetbe sikerül hoznunk egy-egy embert, vagy családot. A hívektől nagyon sok ruhaadományt kapunk, melynek osztása csütörtöki napokon történik. A ruhaadományokon kívül esetenként száraz élelmiszert juttatunk a rászorultaknak. Szeretetszolgálatunk a kórházi betegeket folyamatosan látogatja. Ők igénylik legjobban a lelki segítséget és a vigasztalást.

Együttműködünk a önkormányzattal, a családsegítő hálózattal és a civil szervezetekkel. Ennek keretében támogatjuk az átmeneti szállás lakóit, a hátrányos helyzetű gyermekek iskolai étkeztetését. A számukra rendezett városi ünnepségek lebonyolításában is aktívan részt veszünk.

Az eltelt 22 év alatt megnöttek a feladataink, viszont a létszámunk a természetes fogyás miatt csökkent. Mi is öregedtünk 22 esztendő. Mindezek ellenére az összefogás erejével végezzük munkánkat és megköszönjük a Jóistennek, hogy ilyen hosszú idő óta erőt és lehetőséget ad számunkra.

Ezúton szeretnénk kérni a szociális érzelmű és segítő szándékú testvéreinket, hogy jelentkezzenek a karitásunkba, ahová nagy szeretettel várjuk a jó szándékú embertársainkat.

Jelentkezni lehet: minden hónap első keddjén az esti szentmise utáni karitás gyűlésen. Bővebb információval szívesen állunk rendelkezésre a következő telefonszámon ill. e-mail címen: 30/384-7613; kerinem@gmail.com

Szeretettel:
Kéri Imréné
karitás-vezető

A Karitás munkatársak imája

Köszönöm, Uram, hogy ma is szerettéll engem.

Lehetővé tetted, hogy viszonzszeresselek. Elém hoztad embertestvéreimet, akikben Felismerhettelek téged, és jót tehettem velük.

Köszönöm, Uram, hogy a te akaratodat Cselekedhettem. Kérlek bocsáss meg nekem,

Ha megbántottam embertársaimat! Kérlek, Uram, növelj bennem az alázatot És a szolgáló szeretetet!

Árassz el a Szentlélek erejével, Hogy feladataimat örömmel végezzem! Add Uram, hogy a hitben és a Te szeretetedben

Minden körülmények között kitartsak! A szeretetemenről ismerjék meg embertestvéreim,

Hogy tanítványod vagyok. Add Uram, hogy mindennap hálát tudjak adni

Az életemért és a rám bízottakért! Köszönöm, Uram, hogy ennyire szeretsz minket. Ámen.

Uram,
nagy öröm él szívemben...

Uram, nagy öröm él szívemben, mert beszálltál életem hajójába és ezzel részt vállaltál emberi életemből. Azért teszed ezt, hogy velem együtt indulj a világ nagy tengere felé. A magam ereje sokszor kevésnek bizonyul. Kudarcs és sikertelenség ér nap mint nap, de a veled való találkozás óta újra erőt érzek magamban, és lelkesedést, hogy ismét érted fáradozzak. Taníts engem, hogy mindig engedelmeskedjek szavadnak és emberhalászs legyek, aki bátran indulok az emberekhez, hogy hirdessem a te Evangéliumodat.

Pusztai Sándor

Hármasoltár a Dómban

Keresztrefeszítés

Most a kezébe verték a szeget
S a Vak ki látott csak állt ott
s remegett
A vas rozszogva verte át a csontot
A Béna járt s hogy elindult Feléje
szívébe megbotlott
A délutánba egy virág sikoltott
S ki Néma volt most szájszélét
harapta
S habos nyálát készült a hófehér
arcába köpni
Készült... De nem mozdult senki
Hát lenyelte. S visszaállt helyére

Mindenki ott állt: a helyén
Legyek dongtak arcán és szemén
Már kezdődött zsibbadt érzékei éje
s hogy lábát is átszögezték
Többé egy lépést sem tett senki
Feléje

Consummatum est

Eggyek már a kereszt és a test
Úgy fonódik rá a durva fára
Mit vére lep s a pára
Hogy eltorzul zsenge álla
S válla
Lekornyul. Dúlt izma elernyed
S két kifacsart keze úgy ugrik
hátra
Mintha engedne az atyai szigor
S e perben nőne ki a szárnya!
Azt hinnéd vége.
Pedig csak a kezdet.

Levétel

Meg se mosták. Gyors ruhákba tették
Bár ott állt száz font mirrha aloé
S ott állt József Árimáth
Látták sírni Máriát ki siratta Fiát
Gyors gyoicsba göngyölték a testét
Közbe sírtak. Szótlan remegtek.
S felváltva lestek a közelgő estre
S a véres keresztre...

Megyeri Dávid

Népszerű kereszténység

Bejáratott trükkje a balliberális oldalnak, hogy bedob egy hamis állítást a köztudatba evidenciaként, majd megfellebbezhetetlen igazságként hangoztatja. Miután a kommunikációs csatornákon ezt öntik mindenünnen, még a média polgári része sem kérdőjelezi meg mindig ezeket a fals premisszákat, így kezdik befészkélni magukat a társadalom tudatába. Egyik kedvenc toposzuk, hogy a keresztény egyházak ázsiója kezd vészesen csökkenni, egyre kevesebb a hívő, alig jár valaki templomba. Egyszóval: a kereszténységnek befellegett. Mondani sem kell, ebben a ledorongolási vesszőfutásban a pole pozíciót a katolikus egyháznak tartják fenn. A konzervatív sajtó befolyásolható szele- te pedig megőrül az alkalomnak, amikor bizonyíthatja független- ségét, így néha kritika nélkül átveszi a legnagyobb blódségeket. Hát ezeknek a vészmadárkodó hangoknak alaposan betett Ferenc pápa braziliai útjának hallatlan sikere. Három millióan vettek részt a tengerparti miséjén. Ezt a felfokozott érdeklődést, szeretet- tet persze nem lehet szőnyeg alá söpörni, ezért az a divatverdikt: de Európában egyre népszerűtlenebb a katolikus egyház. Hogy mire alapozzák ezt a saját szempontjukból elbizakodott verziót, eléggé ködbe vész. A nagy ájtatos, álszent emberi jogi moralizá- ló szövegek mögött természetesen az a valódi cél, hogy lejáras- sák, hiteltelenítsék az egyházakat. Végeredményben prezentálni akarják, hogy jogos volt kihagyni, letiltani az úniós alkotmány- ból a keresztény gyökereket.

Ferenc pápa az elemzések szerint nem csak akarja bizo- nyítani, hanem demonstrálja is: az egyház nem a sekrestyében és a templomban él csupán, hanem mindenkinek azon kell fáradoz- ni, hogy egy egészen új világ szülessen. Tudniuk kell az

egyháztalánítás osztályharcos megszállottjainak: a hamis, anti- klerikális populista felmérések azért mindig félrevezetők, mert a vallási meggyőződés nem attól függ, hogy valaki mekkora ke- resztet rak a nyakába és hányszor jár templomba. És ezt az új pápa pontosan, mindenkinél jobban tudja. Talán éppen e miatt az élettapasztalat, tudás miatt választották meg posztjára.

S hogy miért ez az egyházellenes kavargás? A válasz nem túl bonyolult. Azért félnek a kereszténységtől – régi marxis- ta-leninista terminológiával: klerikális reakciótól – mert nem csak az Istenben, hanem a magunkban való hitet is erősíti. Ez pedig igen veszélyes tulajdonság a komformista világpótvallás szemében, amit globalizmusnak hívnak. S amely arra alapoz mindent, hogy az embereket dróton-reklámon rángathatja, s elő- írhatja számukra, melyik lájtjoghurtot, neolib pártot és haspuffadásgátlót válassza. Átalakult a mai istenhit. Ez már nem az a feltétlen odaadás, középkori révület, hanem vitatkozó, filo- zofikus dialógus Istennel, és a Gondviseléssel. De talán éppen emiatt modernebb, ütősebb és nehezebb kifogni rajta. Azok képzelik ugyanazokat a sztereotípiákat a vallásról mint a szocia- lizmusban, akik azzal kérkednek, hogy naponta bémálcognak. Ugyanezek szoktak a zsinagógában is az eljött Megváltóról szó- nokolni. Közben a valóság talaján álló nagy emberi közösség azért szép csöndben meghozza ítéletét.

Az utóbbi hetekben elsikkadt a művi média- hullámverések, politikai pankráció közepette egy egész világra kiterjedő közvélemény-kutatás. A Nielsen piacutató intézet glo- bális felmérése szerint a családot, a vallást, valamint az iskolá- zottságot tekintik az emberek a legfontosabbnak az életükben. Hát még sem vagyunk annyira cinikusak, hipnotizálhatók min- den morális értékkel szemben? A jelek szerint egyáltalán nem. Ez azt jelenti: hiába dobnak ki rengeteg pénzt az ablakon az em- beriség rosszabb belátásra térítésére a hatalom és a vagyon glo- balista világalurmi potentátjai.

Forrás: mno.hu

Rombolás az ifjúságért

2013. augusztus 4-én új plébánosa lett a nagyatádi Szent Kereszt plébániának. Horváth Lóránt atya már az első héten eldöntötte, hogy a ko- lostor egyik nem használt helyiségét ifjúsági teremként szeretné alakítani, amit Hajnal Zénó vértanú ferences atyáról nevezne el. Annak érdekében, hogy az ezzel járó költségeken kicsit faragjon, társadalmi munkát hirde- tett az erejükért és idejükért felajánló embereknek. A munkálatok alatt a közfalak lebontását és a csempék leverését értette.

Augusztus 17-én reggel 8 órakor jómagam is elindultam, hogy csatlakozzak a szombati napra meghir- detett munkálatokhoz. Amikor beléptem a kolostor udvarán, megütötte fületem a vésőgép és a kopácsolás zaja. Örömmel vetettem bele magam a munkába. Velem egykorúra nem akadtam. Hol vésővel fejtettem le a csempéket, hol pedig a talicskába lapátoltam a törmeléket. Nemcsak azért élveztem a munkát, mert az jó feszültségoldó, hanem azért is, mert az ifjúságért tudtam ténykedni.

A karitás tagjai finom ebédre gondoskodtak: gulyáslevessel szolgáltak nekünk. Még jégkrémet is kaptunk, ami hűsítőleg hatott a nagy melegben. Miután megebédeltünk, újult erővel dolgoztunk tovább. A legizgalmasabb pillanatok azok voltak, amikor Kéri Imre egy irdatlan kalapáccsal jókora falrészlet döntött le. Ebben a munkában nemcsak az ifjúságért tevékenykedtem, hanem új barátságokat is köthettem.

Mikó Gábor László

11. évf. Kolping Gimn. Bp.

Ü N N E P E K É N E K E I

Szeretettel várjuk
**szeptember 15-én,
vasárnap 18 órára**

**a nagyatádi
plébániatemplomba a**
Pécsi Jézus Szíve Plébánia
énekkarának és hangszer-együttesének
zenés elmélkedésére.

*Az összeállításban elhangzanak Victoria,
Esterházy, Bach, Mozart
Schubert, Liszt, Kodály és más szerzők
alkotásai, valamint Istennek a Szent-
írásban hozzánk intézett szavai.*

SZENT MIHÁLY KÖSZÖNTÉSE

Utunk arany kapuján
örzöként áll Szent Mihály
Izzó fénykarddal kezében
járja körbe most a Földet.

A napok ereje egyre fogy
A szívek fénye félragyog
Aranyló őszön át lép felénk
Arca sugárzó égi fény"

Szent Mihály,
te idők ura
Kezedben
kenyér és új
ruha
Szent Mihály,
te új erő, te
éltető.

A NAGYATÁDI KARI- TÁSZ EGYESÜLET

A TEMPLOMBÚCSÚ ALKALMÁ-
BÓL SZERETETTEL MEGHÍVJA A

„HIT ÉS KÉTSÉG”

CÍMŰ FOTÓKIÁLLÍTÁS
MEGNYITÓJÁRA,

amelyre

**2013. szeptember 15-én
11 órakor,**

a búcsúi ünnepi szentmisét köve-
tően kerül sor

a kolostor ebédlőjében.

Köszönet a nagykanizsai Szent József plé-
bániának az installáció kölcsönadásáért.

Miserend 2013 augusztusától

**Plébániatemplom: kedd, szerda,
péntek, szombat este 7 órakor
(októbertől este 6 órakor),
vasárnap de. 10 és este 7 órakor
(októbertől este 6 órakor)**

**Tarany: vasárnap de. 1/2 9 óra-
kor**

**Henész, Bodvica : kéthetente va-
sárnap 3/4 12 órakor**

**Kórházkápolna: csü-
törtökön du. 4 óra-
kor**

**Ötvöskőnyi,
Kivadár : kétheten-
te szombaton este
6, októbertől du. 5
órától**

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 06/31/3259143